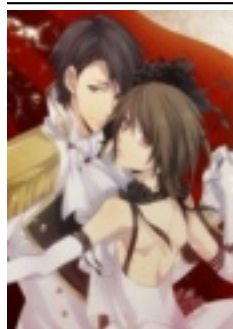

Bí Mật Độc Quyền

Contents

Bí Mật Độc Quyền	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Chương Thứ Nhất	2
3. Chương 3: Chương Thứ Hai	2
4. Chương 4: Chương Thứ Ba	5
5. Chương 5: Chương Thứ Tư	10
6. Chương 6: Chương Thứ Năm	19
7. Chương 7: Chương Thứ Sáu	19
8. Chương 8: Chương Thứ Bảy	21
9. Chương 9: Chương Thứ Tám	22
10. Chương 10: Chương Thứ Chín	23
11. Chương 11: Chương Thứ Mười	23
12. Chương 12: Vĩ Thanh - Khúc Nhạc Cuối Cùng	28
13. Chương 13: Một Bí Mật Khác	30

Bí Mật Độc Quyền

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Bí mật độc quyền của tác giả Nguyên Viện trên website đọc truyện online. Nếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-doc-quyen>

1. Chương 1: Tiết Tử

An Bối Nhã từ trước đến nay chưa hề nghĩ rằng cuộc sống của mình lại kết thúc như thế này

Khóe miệng mỉm cười mang theo nét tự giễu, thân máy bay lao nhanh

xuống, áp suất không khí bắt đầu làm cho dạ dày cô quặn thắt khó chịu, mang tai cũng bắt đầu đau đớn.
Ở giây phút cuối cùng trước khi mất đi ý thức, cô nghĩ đến người kia

2. Chương 2: Chương Thứ Nhất

Lần đầu tiên nhìn anh, tôi nghĩ mình đã gặp hoàng tử, còn với anh, tôi chỉ là cô bé lọ lem.

,Bối Nhã! Bối Nhã!

Ai đang gọi cô?

An Bối Nhã cảm thấy tay mình bị lay căng lúc căng mạnh hơn.

,Bối nhã! Bối nhã. An – người gọi dường như không chịu nổi, dứt khoát ở bên tai cô rống to, ,Cậu còn ngủ à? Mau tỉnh lại đi!

,A

3. Chương 3: Chương Thứ Hai

Phù thủy tàn ác xấu xa có thể khiến anh chú ý sao? Nếu vậy, tôi không làm một công chúa yếu đuối chờ được cứu vớt.

An Bối Nhã biết mình không được hoan nghênh, tất cả tình huống đều giống y như trí nhớ của cô.

Điều đầu tiên cô nhìn thấy là một tòa lâu đài như trong truyện cổ tích, ở giữa cây rừng xanh biếc là một con đường mòn lát đá, đài phun nước lấp lánh dưới ánh mặt trời, thảm cỏ xanh mướt, con sông nhỏ trong vắt, những bông hoa đua nhau khoe sắc, còn có mấy trăm người hầu đứng tại cổng xếp thành hàng hoan nghênh.

Khi cô mười sáu tuổi, chứng kiến màn phô trương này, gần như la sột tới mức trợn mắt há hốc mồm, có điều đối với một người đã tai sinh, dù lâu đài cổ nay có đẹp như thế nào, cô vẫn không có cảm giác.

Cho nên toàn bộ phản ứng của An Bối Nhã là bình thản, bình thản đến nỗi Tề Thiên Kiêu cũng không nhận được liếc mắt về phía cô.

Anh nghĩ cô phải lộ ra vẻ mặt như một đứa ngốc, sau đó anh sẽ ở trong lòng cười giễu cợt, mở miệng chế nhạo cô.

Không ngờ rằng cô lại lộ ra vẻ như bình thường vốn đã quen thuộc, ngay cả lông mày cũng không chút thay đổi, chỉ bình thản chậm rãi xuống xe, sau đó đưa mắt liếc anh, tựa như cô đang nhìn một bé trai ngây thơ.

Loại cảm giác này làm cho tâm tình anh trở nên tồi tệ.

Không thèm để ý tới cô. Tề Thiên Kiêu hừ nhẹ, bày ra dáng vẻ cao ngạo, nhìn ra chỗ khác.

An Bối Nhã chỉ cảm thấy buồn cười, cô mím mím môi, ra sức nhịn cười.

Kỳ quái, trước đây cô chưa từng nghĩ rằng anh như vậy rất đáng yêu.

,Thiếu gia, hoan nghênh ngài trở về. Một người đàn ông tóc đã bạc một nửa tiến lên, Tóc ông ta được chải gọn gàng, mặc một bộ âu phục đen được là phẳng phiu, phong thái cung kính khom người, đứng một góc bốn mươi lăm độ theo tiêu chuẩn.

,Ừm! Tề Thiên Kiêu đáp nhẹ một tiếng, ,Cha tôi đâu?

,Tước gia đang ở đại sảnh chờ ngài và An tiểu thư. Cole lập tức xoay người hướng về phía An Bối Nhã, ,An tiểu thư, xin chào, tôi là quản gia Cole.

Tại tòa nhà lớn này, Ngoài Tề thúc ra, cũng chỉ có Cole thân thiện với cô, ông coi cô như con gái yêu của mình, cô cũng xem ông như cha mẹ kính trọng.

,Rất hân hạnh được biết ông.

Nụ cười của cô chiếm được ấn tượng tốt từ Cole, khuôn mặt nghiêm túc cũng có chút mềm mại hơn.

Mặt Tề Thiên Kiêu thì không chút thay đổi, chỉ lạnh lùng liếc xéo cô một cái, đi vào trước.

An Bối Nhã nhún vai, nháy mắt với Cole, sau đó chần chừ nhẹ nhàng theo sau Tề Thiên Kiêu.

Cử chỉ đột ngột này khiến ông ở trong lòng mỉm cười, sau đó cũng đi theo.

An Bối Nhã vừa đi vào đại sảnh, liền cảm nhận được bên phải một ánh mắt lạnh lùng hướng tới, cô đưa mắt lên thấy một phụ nữ có mái tóc vàng được chăm chút kỹ lưỡng dùng đôi mắt lạnh lẽo xanh thăm nhìn cô.

Trước đây, cô cao ngạo ngẩng đầu, ánh mắt ngang bướng, mà cô hiện tại, môi khẽ nhếch, coi như không thấy.

Dù sao mẹ Tề Thiên Kiêu thấy cô không vừa mắt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, từ lúc cô bắt đầu tiến vào căn nhà này, ba đã coi cô như cái đinh trong mắt.

,Bối Nhã! Con chính là Bối Nhã sao! Tề Duy Đức kích động nhìn An Bối Nhã, đưa tay vuốt tóc cô, âm thanh khàn khàn run rẩy, ,Con thật giống mẹ.

Nhất là ánh mắt, giống người con gái ông yêu như đức.

An Bối Nhã nhìn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười, ,Chào Tề thúc.

Kỳ thật Tề Thiên Kiêu và Tề thúc rất giống nhau, nhất là chiều cao và bối cảnh, khuôn mặt đẹp trai cũng giống, chỉ là ngũ quan sau hơn, di truyền từ mẹ, làm cho anh mang nét đẹp ngoại quốc.

,Tốt, tốt. Tề Duy Đức vui mừng mà cười không ngừng, ông vỗ vỗ tay An Bối Nhã, giống như một người cha hiền từ, ,Trông con nay, gầy như

vậy, chắc chắn ở bên ngoài chịu không ít khổ cực. Cũng do Tề thúc tìm được con quá muộn, bằng không cũng đã sớm đón con về.

,Con ở cô nhi viện rất khỏe, viện trưởng cũng rất tốt với con. An Bối Nhã cười nói.

Cử chỉ thân thiết của Tề Duy Đức khiến ánh mắt người phụ nữ tóc vàng càng sắc bén mà nhìn chằm chằm, cô không khỏi thở dài trong lòng.

Tề thúc cho dù chia tay mẹ cô, Khả Tam nhưng vẫn đối với bà nhớ mãi không quên, mà lại cư xử với vợ mình lạnh nhạt, hai vợ chồng tương kính như tan (tôn trọng nhau như khách).

Ông cũng nghiêm khắc với Tề Thiên Kiêu, thậm chí sau khi biết tin mẹ cô qua đời, lại liên tục phai người tìm cô. Cũng chẳng có gì lạ khi cô phải ước lấy sự bất mãn của người khác.

Tại tòa dinh thự này, cô là người ngoại, nhưng Tề thúc lại đối xử với cô vô cùng tốt, đem toàn bộ tươi cười và yêu thương dành cho cô.

Cô nhìn về phía Tề Thiên Kiêu, không bắt ngờ khi thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, khi thấy cô nhìn, anh lấy lại vẻ lạnh nhạt, cánh môi gợi lên nét giễu cợt.

,Bối Nhã thực ngoan. Tề Duy Đức vỗ nhẹ tay, lúc này mới nghĩ đến chuyện giới thiệu cho cô, ,Đây là vợ ta, Carleen. Ông nhìn về phía người phụ nữ tóc vàng.

Thân là thiên kim quý tộc, bà sẽ không chào đón An Bối Nhã, phong thái của Carleen vẫn là cao ngạo tao nhã, mắt nhìn An Bối Nhã như đang nhìn một con sâu hạ đẳng.

,Người anh muốn tìm cũng đã tìm được rồi, cũng đã mang về, anh muốn làm gì em không ngăn cản, nhưng ma cũng đừng nghĩ em sẽ cùng

nó sống chung hòa thuận. Anh tốt nhất nên để người khác chăm sóc nó, đừng để nó bước đến chỗ em. Không thêm để ý An Bối Nhã, Carleen nói với Tề Duy Đức một cách lạnh lùng.

Tề Duy Đức không vui nhú mày, ông nhìn vợ, thái độ không giống lúc nói chuyện với An Bối Nhã, ngược lại lạnh nhạt, ,Carleen, em la bê trên, không nên nói chuyện với con cháu như vậy.

,Cha a, mẹ nói rất đúng. Tề Thiên Kiêu lên tiếng, đứng ở bên cạnh mẹ,,Cha muốn con làm gì, con cũng đã làm, người cũng đã đón về, không ai hoan nghênh nó.

,Thiên Kiêu! Tề Duy Đức giận dữ khiển trách, ,Chú ý thái độ của con.

,Nếu lời của con xúc phạm đến cha, con thật xin lỗi, nhưng những điều này đều là lời nói thật, nếu cha không chấp nhận, con cũng không có cách nào. Tề Thiên Kiêu nói xong, chào Tề Duy Đức, ,Xem ra có nói gì đi nữa, mọi chuyện càng khó coi, con xin phép đi trước.

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại mà đi lên gác.

,Thiên Kiêu. Tề Duy Đức giận dữ.

Carleen cũng đứng dậy, trào phúng nhìn chồng, sau đó hướng An Bối Nhã, lần đầu tiên nói với cô, ,Hoan nghênh cháu đến Tề gia.

Nhưng giọng nói và vẻ mặt của bà lại tuyệt không giống hoan nghênh một chút nào, cười giễu cợt, bà cũng đi lên lầu.

Tề Duy Đức tức đến nấc thở, khuôn mặt đỏ lên.

,Tức gia! Cole lo lắng đến gần, vội vàng bưng trà cho ông.

,Không có việc gì. Tề Duy Đức phát tay, sau đó nhìn về phía An Bối Nhã, ôn hòa động viên cô, ,Bối nhã, con đừng để ý đến những lời nó nói, hãy coi như đây là nhà của con.

An Bối Nhã chỉ có thể quay lại mỉm cười, ánh mắt lại nhìn không được dời về phía thang lầu.

Cô biết, sự tình sẽ không chấm dứt như thế này.

Chiến tranh giữa cô và Tề Thiên Kiêu, từ lúc cô bước vào cửa lớn của Tề gia đã bắt đầu, sẽ không kết thúc trong một ngày.

An Bối Nhã đến Tề gia chưa bao lâu, Tề Duy Đức liền vì cô mà sắp xếp tất cả, cô trước tiên sẽ vừa học vừa làm, vì học bổng, thành tích của cô từ trước đến nay không tồi, chưa đến ba ngày, Tề Duy Đức đã giải quyết xong thủ tục nhập học cho cô.

Scot Will — Scotland là trường quý tộc nổi danh nhất, học phí cũng nổi tiếng đắt đỏ, trừ phi là con cháu nhà giàu, nếu không tuyệt đối sẽ không gánh nổi.

Đương nhiên, ngoại trừ học phí đắt đỏ, tố chất của gia viên cũng rất cao, cũng coi trọng bài vở và bài tập, không phải chỉ cần có tiền là có thể bưng bát ma tốt nghiệp trường.

Ngoại trừ khu trung học, còn có khu đại học, khu trung học cơ sở, khu tiểu học. Trường học chiếm trăm khoảnh đất (1 khoảnh rộng bằng 100 mẫu Trung Quốc), bình thường học sinh trong trường hầu như đều vào học từ nhỏ rồi trực tiếp lên thẳng, hiếm khi có người nửa đường chen vào như An Bối Nhã, mà còn vào học giữa chừng, trừ phi có đặc quyền đặc lợi, nếu không hoàn toàn không thể.

Đương nhiên, với quyền thế của Tề gia ở Scotland, loại chuyện xếp lớp thế này chỉ là việc nhỏ.

An Bối Nhã vừa vào học, ngay lập tức bị chú ý, chưa đến một ngày, chuyện của cô liền truyền khắp trường học, cũng bao gồm cả gia thế bối cảnh của cô.

Cho dù được Tề gia nhận nuôi, nhưng dù sao cô cũng cô độc, đối với những thiên kim tiểu thư này, cô chỉ là một đứa con gái nghèo nàn nhà quê nhưng may mắn.

Bởi vậy bị coi thường, bị coi rẻ, điều đó cũng thật bình thường, nhưng những kẻ có tiền này từ trước đến nay luôn cho rằng mình rất cao quý, cũng không nhỏ nhen mà gây phiền toái cho cô.

Thế nhưng, lúc cô đứng đầu trường trong kì thi giữa kì, mà còn là một đứa nhà quê nghèo nàn, điều này đối với mấy vị thiên kim nhà giàu cao cao tại thượng thì thật là nhục nhã.

Hơn nữa không chỉ ở phương diện học hành, thành tích thể dục của An Bối Nhã cũng không tồi, nhập học chưa tới ba tháng, liền chiếm được sự yêu thích và coi trọng của giao viên, điều này làm những thiên kim tiểu thư được nuông chiều vô cùng tức tối.

An Bối Nhã bị vây quanh ở một góc, cô mặc một bộ trang phục chơi tennis, váy chỉ ngắn tới giữa đùi, lộ ra đôi chân thon dài can xúng.

Vây quanh cô là vài nữ sinh mặc trang phục cưỡi ngựa, chất liệu đắt tiền lộ rõ thân phận tôn quý của bọn họ.

Bây giờ là đang la tiét thể dục, mà vợt tennis của cô lại không thấy đâu, đang đi tìm thì mấy cô nữ sinh này liền xuất hiện, nói là nếu cần vợt tennis thì đi cùng bọn họ, nên bị bọn họ dẫn tới một xó của trường.

An Bối Nhã dựa vào tường, khoanh tay trước ngực, hắt cằm, lưỡi biếng mà nhìn họ, 'Các người muốn gì?

Cô đương nhiên sẽ không khờ dại đến mức cho rằng những nữ sinh nhỏ này sẽ đem vợt tennis trả lại cho cô, e rằng vợt tennis của cô hiện tại đã bị người nào vứt vào lò mà thiêu rồi.

Họ vừa xuất hiện, cô biết ngay mình bị làm khó dễ, dù sao cô lên giọng sẽ rước lấy cảm tức của những thiên kim tiểu thư được cưng chiều đến hưng phấn này.

Nhưng, thế thì sao nào?

Cô cũng không muốn đứng đầu kì thi, chỉ là mỗi câu hỏi cô đều viết được —— cho dù cô không trọng sinh, đứng đầu bảng vẫn dễ như trở bàn tay.

Cá tính của An Bối Nhã, muốn tới thì tới, sao phải quản người khác nghĩ thế nào, hạ giọng sống vẫn bị khinh thường, sao cô phải hạ giọng? Những thiên kim tiểu thư này không thèm cùng cô làm bạn, cô cũng không muốn cùng một đồng nữ sinh bị bệnh công chúa ở cùng một chỗ.

Nhưng cô cũng không nghĩ tới, một ngày nao đó bản thân bị bao vây thế này, Nhớ ngay đó cô lam nhan vật phong vân ở Scot Will thì cũng chưa bị vây quanh bao giờ.

Vậy nên, lúc trước cô cũng không lên giọng nói nhiều như bây giờ?

'Bối Nhã? An, mày tốt nhất nên hiểu rõ tình huống, Scot Will cũng không phải là nơi mà loại mồ côi như mày nên tới. Nữ sinh tóc nâu cầm đầu mở miệng, nhìn An Bối Nhã với ánh mắt khinh bỉ.

An Bối Nhã nghiêng đầu nhìn cô ta. Công bằng mà nói, nữ sinh này bộ dạng cũng không tệ lắm, nhưng mà

4. Chương 4: Chương Thứ Ba

Em bị lạc trong ngôi nhà bánh kẹo, đi đi dừng dừng, luôn luyến tiếc rời xa, bởi

vì — anh ở nơi này.

Đền pha lê sang rực rỡ, khách khứa tụ họp, ly cụng ly, hai bên là dàn nhạc đang chơi, than sĩ quý tộc chuyện trò vui vẻ, đây là một bữa tiệc của xã hội thượng lưu.

Nhân vật chính là dưỡng nữ của Tề gia, hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cô, Tề Duy Đức đặc biệt vì cô tổ chức tiệc sinh nhật.

An Bối Nhã mặc một bộ lễ phục váy quay mau đen, phía dưới là váy tầng mỏng manh, lộ ra một đôi chân dài xinh đẹp, trên cổ là một chiếc dây chuyền kim cương, được gọt cắt thành một hình thoi hoàn mỹ tọa trên bộ ngực sữa hơi lộ ra, ở dưới ánh đèn lóe lên tia sáng rực rỡ.

Cô vẫn để mái tóc ngắn đen xinh xắn, cùng với vòng cổ khuyên tai kim cương, trên khuôn mặt xinh đẹp là một nụ cười tự tin, đôi mắt sáng nhìn quanh, một phong thái làm mê muội lòng người.

Ở phương đông một mét sau mười lăm có thể nói là cao gầy, nhưng tại nước ngoài mỹ nữ xung quanh, cô xem như nhỏ xinh, ngũ quan chỉ có thể coi là thanh tú, cũng không sánh bằng thiên kim quý tộc ở bốn phía, vậy mà cô vẫn tỏa sáng lóa mắt, phong thái tự tin hào hứng, khiến cô vô cùng dễ làm người khác chú ý.

Vây quanh bốn phía của cô là một đám nam sĩ, bọn họ tranh nhau cùng cô nói chuyện, trong mắt lộ vẻ tan thưởng và nịnh hót cô.

Nhân vật nổi tiếng trong xã hội ở Anh quốc ai chẳng biết, An Bối Nhã là công chúa nhỏ được Tề Duy Đức thương yêu nhất, mặc dù thân phận là con nuôi, nhưng Tề Duy Đức cơ hồ luôn đem đến cho cô những điều tốt đẹp nhất, coi cô như con gái ruột.

Khi cô mười bảy, Tề Duy Đức đặc biệt vì cô tổ chức tiệc sinh nhật, để cô vào công ty thực tập, khi họp, cô ngồi bên người Tề Duy Đức lắng nghe (nguyên gốc là bằng thỉnh: Tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết), chờ nhân viên báo cáo xong, điều đầu tiên Tề Duy Đức làm, là quay đầu hỏi cô có ý tưởng gì.

Mà cô, không chút hồi hộp, đối mặt với một nhóm người lớn tuổi và lão làng hơn, cô mỉm cười, chậm rãi mà nói.

Cô nói, tương lai là thế giới 3G, mọi người dựa vào mạng, dựa vào công nghệ cao, Tề thị đi trước người khác một bước, là muốn khai phá trước người khác, trước tiên bắt đầu làm từ ISP (Internet service provider – Nhà cung cấp dịch vụ Internet) rồi đến điện thoại di động, rồi đến máy tính, Tề thị chủ yếu sẽ dẫn đầu các xí nghiệp khác, trở thành thủ lĩnh của lĩnh vực công nghệ cao.

Cô lập ra một kế hoạch khiến Tề thị kiếm được hàng trăm triệu, cổ phiếu lên cao, cũng làm thanh danh cô khai hóa, Tề Duy Đức trong lòng đối với cô càng yêu thương hơn, coi cô như báu vật, địa vị của cô gần như thay thế được thiếu gia của Tề gia.

Chỉ có điều, cô không cần những thứ này, thứ cô muốn, chỉ có một.

Cầm ly rượu thủy tinh, An Bối Nhã uống sâm panh, cánh môi chứa nét cười nhạt, giống như chuyên tam nghe người bên cạnh nói chuyện, nhưng lòng dạ của cô vẫn đặt ở cửa.

Cô cân nhắc thời gian, đã hơn mười giờ, anh vẫn chưa xuất hiện, nhưng cô không vội, cô biết anh nhất định sẽ đến, Tề thúc đã từng ra lệnh cho anh, kêu anh đêm nay nhất định phải xuất hiện.

Tuy rằng quan hệ của anh và Tề thúc vô cùng lạnh nhạt, song lời nói của Tề thúc anh vẫn sẽ tuân theo.

Cha với con trai, mặc dù luôn giương cung bạt kiếm, nhưng cô biết Tề thúc vẫn luôn quan tâm đến anh, chẳng qua là đã quen nghiêm khắc, cũng không biết nên thay đổi thái độ như thế nào.

Mà anh, nếu không thêm để ý, căn bản là sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, chỉ có thể nói ca tính hai cha con đều kiêu ngạo như nhau, ai nể ai đâu giấu đi biểu cảm thật dưới khuôn mặt.

An Bối Nhã gợi lên nét cười — bởi vì ở cửa truyền đến tiếng xô xao.

Cô biết, anh đến rồi.

Ngước mắt lên, cô nhìn về phía anh.

Tay trang mau xam đậm tôn lên thân hình cao lớn, mái tóc đen dày được chải gọn gàng, lộ ra cái trán cao, cũng làm cho ngũ quan tuần mỹ càng lạnh lùng, môi mỏng khê mím, không hề mỉm cười, ánh mắt lạnh ngạo, cả người tỏa mát khí thế quý tộc.

Sự xuất hiện của anh làm cho nam giới trong bữa tiệc ảm đạm thất sắc, trong ánh nhìn của nhóm nữ giới là sự ái mộ không chút che giấu.

Anh khoác tay một mỹ nữ tóc vàng, cô ta mặc một bộ lễ phục màu trắng tảo nhã, đôi mắt xanh biếc đẹp như bảo thạch, ngũ quan tinh tế nhưng ngọc, xinh đẹp mà cao quý, khiến chúng nam sĩ nín thở.

Đồng tử An Bối Nhã hơi co lại.

Lina? Hayes —— thiên kim quý tộc nổi danh, gia tộc cô ta có lịch sử lâu đời, ở Scotland có quyền có thế, mà vẻ đẹp của cô ấy càng làm người khác chú ý, các nam nhân trẻ gia mắng mọc khao khát cái ngoại đầu của cô, cô ấy là một người phụ nữ hấp dẫn, một ngôi sao.

Cô ấy cũng là cô gái duy nhất có thể khiến anh lộ ra một chút dịu dàng, chỉ khi đối xử với cô ấy, anh mới không cao ngạo lãnh đạm.

Năm đó, cũng vào tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của cô, anh dẫn theo Lina xuất hiện, mà cô, mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, thậm chí vẫn còn có thể cùng khách khứa cười nói, chỉ đến khi trở về phòng, cô mới tháo mặt nạ xuống, lộ ra sự mất mát.

Cô luôn luôn kiêu ngạo, bất luận ở trước mặt kẻ nào cũng sẽ không tỏ ra yếu mềm, nhất là anh, hướng chỉ hai người bọn họ lại như nước với lửa, thế nhưng đôi tai lại vẫn để ý tới chuyện của anh.

Hiện tại ngẫm lại, khi đó cô thật đúng là ngớ ngẩn.

An Bối Nhã mỉm cười, chống lại ánh mắt của Tề Thiên Kiêu, cô hướng về anh nâng chén rượu, im lặng mà kính anh một ly, sau đó mở miệng, khẽ hít một ngụm sam panh, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua cánh môi, lập tức thấy tia lửa chợt lóe rồi biến mất trong mắt anh.

Bên bờ môi cô nét cười càng sâu.

„Bối Nhã. Nam sĩ bên cạnh đột nhiên đem môi dán vào bên tai cô nói chuyện, cô không tranh né, quay đầu lại nhìn về phía hắn, cánh môi vẫn giữ nét cười nhạt.

„Hửm? Cô giương mắt hỏi, một động tác nhẹ nhàng, nhưng lại tự nhiên quyến rũ như vậy, đôi mắt đẹp nhón nhạo, tràn đầy ý cười.

Người đàn ông tim đập thành thịch, nhin không được đưa tay ôm hông cô. Thân thể mềm mại cùng hắn dán vào nhau, xông vào mũi là mùi hương thoang thoảng của phụ nữ khiến người ta mê muội.

„Bằng lòng cùng tôi khiêu vũ chứ?

An Bối Nhã đặt chén rượu xuống, quay về phía người đàn ông mỉm cười. „Được thôi!

Ôm lấy tay của hắn ta, tiến vào sàn nhảy, cô để người đàn ông ôm vòng thân mật, cánh tay đặt ở sau gáy hắn, mắt đẹp nhìn hắn, nụ cười yếu ớt xinh đẹp vẫn dừng trên bờ môi.

Cô biết, người ấy đang nhìn cô.

Bởi thế nụ cười của cô lại càng đẹp hơn.

Anh nhìn cô.

Tay của người đàn ông kia đang dán vào hông cô, chỉ thiếu chút nữa thì chạm vào hông cô, thân thể của cô gần như dán vào người nam nhân,

nam nhân vô cùng thân thiết ở bên tai cô nói chuyện, mà cô cười khẽ, mắt đẹp nhìn quanh, lộ ra phong thái hết sức mê người.

Anh nhìn người đàn ông ôm cô lộ ra ánh mắt mê muội, hận không thể một hơi nuốt cô vào. Không chỉ nam nhân kia, những nam nhân ở đây đều nhìn cô.

Đây là yến hội của cô, mà cô được người khác chú mục chính là nữ hoàng.

Cô cười, nhát nhát chấp nhận lời mời khiêu vũ của nam nhân, cô dựa vào cánh tay họ, dùng cặp mắt xinh đẹp chết tiệt kia chăm chú nhìn họ

Tề Thiên Kiêu dùng sức cắn đôi môi mềm, rước lấy một tiếng hừ nhẹphản đối, chôn ở da thịt mềm mại cọ xát cực nóng của người phụ nữ, rấtsức xâm nhập sự diễm lệ của cô.

An Bối Nhã uốn cong thân hình yêu kiều, chân dài ôm lấy thắt lưnganh, lễ phục nhỏ mau đen bị kéo xuống, hỗn độn rơi rớt ở thắt lưng, bộngực sữa bị bàn tay to tùy ý nhào nặn chơi đùa, lưu lại vết tích thô lỗ củanam nhân.

Anh còn cắn môi cô, đau đớn làm cho cô nhúu mày, từ môi anh lùilại,đầu lưỡi liếm qua cánh môi, mắt đẹp kiều mỵ ngấm nhìn anh.

,Nhẹ một chút, đừng lưu lại dấu vết, bữa tiệc còn chưa kết thúc.

Cô vừa từ toilet đi ra, đã bị anh kéo đến thư phòng tối tăm, không nói hai lời, liền bạo ngược mà lấp kín môi của cô, kéo lễ phục của cô xuống,hung tợn mà tiến vào cô.

,Thế này cô còn muốn quay về yến hội? Về mặt anh trào phúng.

Môi của cô bị anh cắn đến sưng đỏ, đôi mắt đẹp chớp chớp, xuâncuàng mềm mại đang yêu, bộ ngực sữa in hằn dấu ngón tay của anh, ngaycả bả vai nhỏ mảnh dẻ cũng bị anh cố ý để lại vết cắn. Cô dám đi ra ngoainhư vậy, người sáng suốt vừa thấy đã biết ngay cô vừa làm gì xong.

,Đương nhiên, tôi chính là nhan vật chính của bữa tiệc này, nhân vậtchính sao có thể vắng mặt. An Bối Nhã bày ra một dáng vẻ đương nhiên,cô hướng anh cười, đầy quyến rũ, ,Chỉ cần anh đừng quá phạm, nhữngdấu vết này, dùng phấn là có thể che đi hết.

Sau đó để cô mang theo diện mạo xinh đẹp quyến rũ này, đi vào bữa tiệc, cho bàn tay của những nam nhân ngu xuẩn đó chơi đùa sao?

Cô gái này rất khéo nắm bắt lòng người, nhất là đối với nam giới, côgiống như công chúa, lúc đó giao thiệp với bọn họ, hưởng thụ ngưỡng mộtừ họ.

Rõ ràng là một dung mạo bình thường không có gì đặc sắc, bạn gái anhLina so với cô đẹp hơn không biết bao nhiêu, nhưng ma ở tiệc rượu lúc này, sự xuất hiện của Lina chỉ được chú ý một lúc, cô một lòng cùng namnhân khiêu vũ(nguyên văn là ủng vũ – ủng là ôm), ánh mắt của mọi ngườiđều rơi vào người cô.

Mà cô mỉm cười, hưởng thụ những ánh mắt này, được nam nhân khắcm vào trong ngực, cô thì chuyên tâm nhìn bọn họ, lơ là sự hiện hữu củanh —

Không ai có thể dễ dàng tha thứ cho sự phớt lờ đó.

Tề Thiên Kiêu lùi thân mình lại, bưng bưng phần chân rút dục vọngnam tính ra khỏi tiểu huyết, anh rời khỏi liền rước lấy tiếng ngâm khê củacô.

Anh còn chưa thỏa mãn, sao dễ dàng bỏ qua cho cô được.

Sự nghi vấn của cô lập tức nhận được đáp an, anh đột nhiên xoayngười cô lại, để cô nằm sấp trên ban sạch, đưa lưng về phía anh, cô sữngsốt, lập tức hiểu được ý đồ của anh.

,Tề Thiên Kiêu, anh không thể... Xoát một tiếng, tiểu lễ phục mau đenbị anh xé bỏ hoàn toàn, rời khỏi thân thể yêu kiều, rơi lả tả trên mặt sàn.

,Anh... A —— cô quay đầu đang muốn phản kháng, anh lại đột nhiêntiến vào từ phía sau, nhiệt thiết chen mở mị thịt, bất thành linh tiến vào hoatâm.

Cô cắn môi, thân thể vì bị đột ngột tiến vào mà run rẩy, vach thườnghoa tự nhiên co rút lại, chặt chẽ thít chặt nơi nóng rực to lớn.

Anh nghiêng người, vòm ngực cường tráng ngăn chặn cai lưng mềmmại.

Khác với cô, tây trang của anh vẫn hoàn hảo mặc trên người, chỉ cởi bỏquần lót, để dục vọng nam tính chôn vào.

,Như vậy cô còn có thể trở lại bữa tiệc sao? Lời nói tràn ngập ác ý ởbên tai cô nhẹ thở, bàn tay nắm lấy khuôn ngực mềm mại, hồng mạnh mẽrút ra, rồi lại hung hăng xâm nhập.

,A... An Bối Nhã ngẩng đầu, khẽ cắn môi, đầu mày nhú lại, nhưng mà thân thể nhịn không được truyền đến hưng phấn.

Ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào người cô, để anh chứng kiến dáng vẻ mê người khi cô sa vào sắc dục.

Nắm lấy bầu ngực non mềm, ngón tay dùng sức siết lấy, không để ý sức lực của mình sẽ làm cô đau, anh xoa nắn nhũ thịt, thô lỗ mà lôi kéo đỉnh nhụy.

Anh đối cô từ trước đến nay chưa hề dịu dàng, là cô trêu chọc anh trước, hai người chơi đùa đã bốn năm, thân thể mềm mại dưới thân này, anh hiểu rõ hơn so với bất kì ai khác.

Anh càng thô lỗ, tiểu huyết càng siết chặt anh, mị thịt non mịn sít sa bao bọc lấy anh, khiến anh mỗi một cái trều đưa đều vô cùng khó khăn.

Bất luận chiếm giữ cô bao lần, cô vẫn siết chặt như vậy, làm cho anh muốn hung hăng phá hủy.

Anh chiếm lĩnh cô, một lần rồi lại một lần xâm nhập, tiếng rên rỉ trầm trầm của cô làm cho anh chiếm lĩnh dữ dội hơn. Hoa thịt nhu động, tham lam cùng ghen ghét đón sự xam lược của anh.

Ngón tay dai đi vào nơi trơn mềm, trêu chọc hai cánh hoa ẩm ướt đang nhỏ giọt, đầu ngón tay khẽ uốn, yêu dịch quán quanh ngón tay, theo mỗi lần trều đưa của anh, đam dâng ma chảy xuống dưới đùi.

An Bối Nhã ngẩng đầu lên, ngón tay mảnh khảnh cắm sâu vào lòng bàn tay, thân hình đang yếu vì sắc dục mà phiếm hồng, cô mê hoặc xoay hông, khi anh ra vào, bụng hơi co lại, siết lấy vật nóng rực.

Anh tiến vào cô, cô cảm dỗ anh, lễ phục bị xé bỏ minh chứng rằng anh không thể khống chế được nữa, cô không cần anh cư xử dịu dàng, từ trước đến nay cô không phải là một cô gái nhu nhược.

Cô như ngọn lửa, hơn nữa, muốn thiêu đốt anh.

Tiểu huyết chặt chẽ bóp nghẹt cắn nuốt anh, cô nghe được tiếng hô hấp dồn dập của anh, tiếng tim đập thật nhanh, hòa cùng tiếng thở dốc của cô.

Trận vui chơi này, cô sẽ không để cho bản thân độc diễn, cô muốn anh và cô cùng nhau điên cuồng.

,A... Chất lỏng nóng bỏng tràn vào cơ thể, cô rên rỉ, thân thể mềm mại vì hưng phấn mà run rẩy, sau đó hạ thân mềm nhũn.

Tề Thiên Kiêu rút ra dục vọng nam tính, yêu dịch ngọt ngào chảy rathật nhiều, hòa cùng nhiệt dịch anh đưa vào, từng giọt từng giọt mà lưu lại một vũng mật dịch trên nền da cấm thạch trắng.

Anh biết hôm nay là kỳ an toàn của cô, cho nên không hề do dự —— dừng hỏi vì sao anh biết, dù sao anh cũng chẳng biết tại sao ngay cả thời gian hành kinh của cô cũng nhớ rõ.

Anh lau sạch thân mình, xác định không có một chút dấu vết hỗn độn nào, không hề quan tâm cô vẫn đang gục xuống ban, định rời khỏi.

,Từ từ. An Bối Nhã lười biếng xoay người, thanh âm mang theo kiêu mỵ sau lửa tình, chân cô vì mới vừa rồi giao hoan kịch liệt mà khẽ run, nếu không phải dựa vào bàn học, e rằng chân đã sớm mềm nhũn.

,Anh định bỏ đi như vậy? Chiếm hữu cô, xé lễ phục của cô, bản thân sáng khoái xong rồi thì muốn đi?

,Không thể thì sao? Anh không cho là bọn họ còn có cái gì có thể nói, về phần không có quần áo thì cô phải rời đi như thế nào, đó là chuyện của cô.

An Bối Nhã ngồi trên bàn sách, hai chân hé mở, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên thân thể mềm mại trần trụi, trên người cô tất cả đều là dấu vết dâm mỹ, giữa hai chân là cánh hoa đỏ tươi, để lộ nước mật thơm tho.

,Thì ra năng lực của anh chỉ có như vậy? Yêu mị mà liếm đôi môi sưng đỏ xinh đẹp, cô ngờ vực liếc anh một cái.

,Được rồi! Anh có thể đi rồi. Cô vươn tay cầm lấy điện thoại bên cạnh.

Tề Thiên Kiêu nhìn động tác của cô, mày bất giác nhăn lại, ,Cô muốn làm gì?

An Bối Nhã không để ý tới anh, trực tiếp bấm số, chờ kết nối xong mới mở miệng ,Xin chào! David, anh——

Cạch! Điện thoại bị ngắt kết nối.

Cô cười, yếu ớt nâng mắt, không chút bất ngờ nhìn con người đen lờ mờ sâu thẳm

,Lam sao vậy? Về mặt của cô vừa vô tội vừa khờ dại.

Bóng đen cao lớn bao phủ cô, Tề Thiên Kiêu nghiêm mặt lạnh lùng, tay anh phủ lên đoá hoa thắm kín, ngón tay đâm vào tiểu huyết ướm ửng, thanh âm rét lạnh, cơ hồ khinh bỉ nói ,Cô thật đam mê.

,Đúng vậy nhỉ! Cô không quan tâm đến lời bình luận của anh, ngón tay nắm lấy cà vạt, kéo anh xuống, môi gần như dán vào anh.

,Có điều, hiện tại tôi không muốn đam mê với anh. Nói xong, lập tức đẩy anh ra, cô nhảy xuống khỏi bàn, không quan tâm bản thân đang trần trụi, cô đi về phía tủ rượu, rót ừng một ly.

Dựa vào tủ rượu, An Bối Nhã nhắm nhap ly vang đỏ ngọt ngào, như một bà hoàng, cao ngạo mà nhìn anh.

,Còn chưa đi sao? Hay là anh muốn thưởng thức tôi cùng nam nhân khác an ai? Cô buồn rầu mà nhún mày, ,Nhưng tôi không muốn bị người ta thấy đông cung túc đâu! (kiểu chương trình

5. Chương 5: Chương Thứ Tư

Nắm trường kiếm, tôi như dũng sĩ Đồ Long, vượt mọi chông gai, liếm vết

thương một mình tiến về phía trước, mỗi một về nhà, nụ hôn của hoàng tử lại chưa bao giờ thuộc về tôi.

Một quyển tạp chí quảng tới trước mặt Tề Thiên Kiêu.

Tề Thiên Kiêu cúi đầu, trang bìa là bức ảnh anh và Lina bị chụp khi tham gia yến hội tối qua, nang mắt, anh thần nhiên mà nhìn bạn tốt, không hiểu bạn tốt ném tạp chí này cho anh làm gì?

“Tôi không bảo cậu xem cái này. Nick bừa bãi, mở tạp chí ra, ,Cậu nhìn này.”

Đay chính là tin tức lớn.

Con người đen như mực hơi hơi co rút lại, Tề Thiên Kiêu nhìn tấm hình trên tạp chí.

Cô gái trong bức ảnh dĩ nhiên không xa lạ với anh, cô bị một gã tóc nâu anh tuấn ôm trong lòng, nam nhân hôn vào má cô, má cô cũng cười hết sức ngọt ngào.

”Nghe nói gần đây Bối Nhã cùng tiểu tử này qua lại thân mật, hẳn là con cháu nhà Brown, tên là Jess, từ sau sinh nhật lần trước của Bối Nhã, hai

người liên quan biết, thường thường đi chơi cùng nhau, mình còn tưởng rằng Bối Nhã chỉ coi hắn là bạn bè, không ngờ rằng lại bị chụp ảnh, với lại không chỉ như vậy, cậu xem xem.” Nick đưa tay lật sang trang kế tiếp, vẫn là hai người đó, nhưng bức ảnh lại càng thân mật.

Tay cô ôm lấy cổ người đàn ông, tay gã lại đặt ở hông cô, thân thể gât gao dán vào nhau, hai người hôn đến nóng bỏng.

“Xem ra tiểu Bối Nhã của chúng ta đã yêu rồi ha!” Nick cảm than mà vuốt cằm, một đôi mắt lạnh lại nhìn thẳng Tề Thiên Kiêu.

Hắn chờ xem phản ứng của Tề Thiên Kiêu.

Chuyện giữa Tề và Bối Nhã, hắn dĩ nhiên biết, thân là bạn bè của cả hai người, hắn luôn đặt tất cả ở trong mắt.

Bối Nhã luôn luôn là tiểu muội muội yêu thương của hắn, hắn biết Tề ghét hận sự tồn tại của Bối Nhã, nhưng hắn cho rằng Bối Nhã vô tội.

Song tính cổ chấp của Tề hấn hiểu rõ hơn bất kì ai, hai người cùng nhaulớn lên, hấn biết khúc mắc trong lòng Tề, đối với loại an oan nay hấn cũngkhông có biện pháp bình phẩm, chỉ có thể lam người đứng ngoài quan sát.

Chẳng qua là hấn không nghĩ đến Tề và Bối Nhã rốt cuộc sẽ phát sinhquan hệ, lúc phát hiện, là hấn trong lúc vô ý bắt gặp cảnh hai người bọn họhôn nhau.

Ma bị hấn phát hiện, thai độ hai người trai lại rất bình tĩnh, Tề cảnh caohấn không được nói ra, nhất là không được để Tề Duy Đức biết.

Về phần Bối Nhã, thần sắc của cô bình thản, canh môi cười yếu ớt. Côem gai nhỏ này, thỉnh thoảng luôn trầm lặng lam cho người ta nhìn khôngthấu.

Hấn từng hỏi Tề, sao cùng Bối Nhã phát triển thanh như vậy? Thai độcủa Tề cũng là lãnh đạm, nói hai người là quan hệ bạn trên giường, ngoaicai đó ra, cai gì cũng không phải.

Ma Bối Nhã, đối mặt với cau hỏi của hấn, cô lại chỉ hướng về phiatrước ôm lấy hấn, muốn hấn không cần lo lắng vì cô, cô không có việc gì, chuyện với Tề, là tự cô để nó phát sinh.

Cô bé ngốc đó.

Nghe cô nói như vậy, hấn liền hiểu được, cô em gai nhỏ của hấn yêumột người không nên yêu, nhưng cô không cần hấn nói ra.

Cô nói, thứ thuộc về cô, cô sẽ tự mình giành lấy, không muốn ai nhúngtay vào.

Được rồi! Hấn không nhúng tay vào, vậy hấn có thể pha rối chứ!

Than là đàn ông Anh quốc, luôn muốn đứng về phía phụ nữ, hấnquyết định giúp em gai yêu thương của hấn một phen, thăm dò phản ứngcủa Tề

“Thế nào? Cậu có cảm giác gì?” Chịu không nổi sự im lặng của TềThiên Kiêu, Nick không nhịn được mở miệng.

Tề Thiên Kiêu dời mắt khỏi tạp chí, thản nhiên giương mắt, khuôn mặtanh tuấn không chút dao động,, “Muốn có cai cảm giác gì? Đó là chuyệncủa cô ta.”

Ma chuyện của cô, không liên quan gì tới anh.

“Cậu không quan tâm?” Nick không tin được dò hỏi.

Nhìn ra ý đồ của hấn, Tề Thiên Kiêu hừ nhẹ giấu cợt “Nick, cậu suyngĩ nhiều qua, mình đã nói rồi, mình cùng cô ta chỉ là bạn trên giường,theo nhu cầu, thế thôi.”

“Cậu đối với Bối Nhã thật sự không có chút cảm giác nào?” Hấn cho làmối quan hệ của bọn họ lau như vậy, Tề phải có phần để ý chứ.

“Cảm giác? Đương nhiên là có.” Tề Thiên Kiêu nhếch môi, cũng khôngmang chút cảm tình “Cậu đã quên, tôi khao khát cô ta biến mất.”

“Tề.” Nick nhúu mày, mất hứng vì cau nói này.

Tề Thiên Kiêu biết bạn tốt đứng về phía An Bối Nhã. Cô gai kia, vớidàn ông có một vỏ bọc, mặc kệ là cha, Mike, Cole hay là Nick, đều bị côbiến thanh ngoan ngoan để bảo.

Tề Thiên Kiêu hừ lạnh trong lòng, nhìn về phía Nick, anh lạnh giọngcảnh cáo, “Nick, đây là chuyện của mình và cô ta, cậu đừng quản.”

Anh luôn luôn chán ghét người khác tham gia vào chuyện của mình,cho dù đối phương là bạn tốt của mình cũng không được.

Nhìn Tề Thiên Kiêu, Nick nhịn không được thở dài, “Tề, Bối Nhã nó...”

Hấn muốn vì Bối Nhã nói chuyện, nhưng lại nghĩ Bối Nhã kêu hấnkhông cần nhúng tay.

Aizzz! Hai người đều nói hấn không cần nhúng tay, thế nhưng bảo hấn không lo lắng sao được? Hơn nữa xem ra Tề thật sự không có một chút tình cảm nao với Bối Nhã, hấn khuyên Bối Nhã từ bỏ liệu có được không?

Nhưng Bối Nhã sẽ chịu nghe sao?

Ở phương diện nào đó, ca tính của hai người kia thật sự rất giống nhau, kiêu ngạo giống nhau, tùy hứng giống nhau, độc lập giống nhau, cố chấp giống nhau.

“Quên đi, tùy các người thôi!” Nick phất tay, buông tha. Hấn cứ tiếp tục làm người đứng xem là tốt rồi.

“Tờ trở về phòng làm việc của mình đây.”, Hấn quyết định quay về văn phòng gọi điện thoại, hấn muốn hỏi Bối Nhã một chút, cô cùng con trai nhà Brown xảy ra chuyện gì.

Nick vừa rời đi. Ánh mắt của Tề Thiên Kiêu lại chuyển về phía tạp chí, hình ảnh ôm hôn lam cho con người đen lướt qua một tia lạnh.

Sau tiệc sinh nhật, anh rời khỏi Scotland, tới chi nhánh công ty ở New York, mà Lina cũng đi theo, cô là đối tượng gặp gỡ của anh gần đây.

Lina xinh đẹp cao nhã, gia thế bối cảnh cùng anh cực xứng đôi, mẹ rất hài lòng với Lina, nếu không có gì ngoài ý muốn, cô là người vợ tương lai của anh.

Đối với người vợ được chọn này, anh cũng vừa ý.

Về phần An Bối Nhã, cô vốn bé nhỏ không đang nói –

Anh đưa Lina cùng đến London, hai người cùng đến cùng đi, anh để Lina theo anh tham gia các yến hội, khiến tạp chí đưa tin về anh và Lina, anh không ngại thể hiện sự thân mật giữa anh và Lina, anh muốn cho An Bối Nhã biết, cô hoàn toàn không là gì hết.

Lên giường thì sao? Hai bên cam tam tình nguyện, anh không cần phụ trách, cho dù – cô yêu anh.

Đúng, anh đã biết từ lâu.

Anh sẽ không rung động với cô.

Tề Thiên Kiêu cười lạnh, nhìn tấm ảnh trên bìa tạp chí

Cô muốn mượn cái này khiến anh chú ý, để xem anh có quan tâm hay không à?

Trò hề vô vị.

Cầm tạp chí, anh ném vào thùng rác,

Porsche đỗ trước cửa.

“Bối Nhã, tới rồi.” Jess xoay người, mê mụi nhìn An Bối Nhã, ban tay mơn trớn bắp đùi trắng mịn, không an phận mà ôm eo nhỏ.

An Bối Nhã hơi say rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, lưỡi biếng mở mắt ra, khắp người tỏa ra hương vị mê người không nói nên lời.

Cô cười với Jess, “Cam ơn”

Không nam nhân nào có thể kháng cự lại cô lúc này, Jess nhin không được nghiêng người về phía trước, muốn hôn cô gai đã khiến lòng hấn xúc động

Nhưng ban tay nhỏ bé mềm mại lại ngăn cản hấn.

“Không được.” Cô lắc đầu với hấn, mắt đẹp hiện ra ý cười quyến rũ.

Jess thờ dai, nhưng vẫn không bỏ qua, đôi tay dùng sức ôm vòng eo thon, để thân hình mềm mại dán vào hấn, “Bối Nhã, làm bạn gái của anh được không?”

Hấn lại hỏi một lần nữa, muốn cô thuộc về hấn.

Mấy thang nay bọn họ luôn vui đùa cùng nhau, với cái ôm, nụ hôn của hắn, cô sẽ không cự tuyệt, nhưng với yêu cầu kết giao hắn đưa ra, cô lại luôn lắc đầu.

Cô luôn dao động bất định, khiến hắn không nhìn thấu, nhưng càng như vậy, hắn càng say đắm cô, hận không thể khiến cô chỉ thuộc về hắn.

An Bối Nhã nhẹ nhàng đẩy hắn ra, nhìn ngọn lửa trong đôi mắt chàng trai, cô mỉm cười, nghiêng người thơm nhẹ lên má hắn.

“Cam ơn anh vì đã đưa em về.” Gỡ tay hắn ra, cô mở cửa xe, sau đó khom người cười với hắn “Lai xe cẩn thận, bye.”

Thái độ của cô làm Jess biết mình lại bị từ chối, nhưng hắn sẽ không buông tha như vậy, “Bối Nhã, ngay mai có muốn tới bãi biển không? Anh sẽ lái du thuyền đưa em ra khơi.”

Ngay mai bắt đầu nghỉ hè, hắn muốn lợi dụng mùa hè này theo đuổi cô.

“Không được.” Bắt đầu từ ngay mai, cô được đến công ty thực tập, đây là kế hoạch hàng năm được thu xếp tốt mỗi khi đến kì nghỉ hè của cô.

Thấy Jess lại muốn nói gì đó, An Bối Nhã mở miệng, “Jess, khai giảng gặp lại.” Sau đó vẫy tay chào, đóng cửa xe, bước về phía cổng sắt.

Nghe được tiếng Porsche phóng đi, cô rũ mắt xuống.

Tối nay cô và Jess đến quán ăn đêm thưởng thức, uống rất nhiều rượu, cảm giác say thế này làm bước chân cô liêu xiêu, nhưng thần trí cô vẫn tỉnh táo.

Cô từ trước đến nay luôn biết kiềm chế, biết giới hạn của mình, sẽ không để mình say đến bất tỉnh nhân sự.

Thoải mái cởi giày cao gót, cô đi chân trần, theo anh đèn tiến về phía trước, một mình đi trên con đường nhỏ, gió nhẹ khẽ lướt qua, phản tác dụng say của cô một chút.

Cô nghĩ, nên giữ một khoảng cách với Jess, sự nhiệt tình của chàng trai đó là nghiêm túc, đang tiếc, cô không thể đáp lại hắn.

Cô chỉ lợi dụng hắn để khiến người kia chú ý, như thế thực qua đi, cô biết, nhưng để đạt được mục đích, cô không ngại giở bất cứ thủ đoạn nào.

Cô An Bối Nhã từ trước đến nay sẽ không phải một nàng công chúa lương thiện, công chúa chỉ có thể đợi chờ hoang tử đến, cô khinh thường chờ đợi, thứ cô muốn, cô sẽ vì mình ra sức tranh đoạt, cho dù trở thành phù thủy xấu xa cũng chẳng sao hết.

Dù sao, cô vốn xấu xa mà.

“Ha...” Tiếng cười nhẹ nhàng theo cạnh môi bật ra, cô chuyển hướng, không tiến vào nhà chính nữa, đi tới hướng hồ bơi ở bên trái.

Sau đó, cô chứng kiến cảnh hoang tử và công chúa hôn nhau.

Hoang tử ngồi trên ghế dựa, bàn tay to nắm đen đang chạm vào gáy công chúa, mà công chúa dựa vào vòm ngực rộng lớn của hoang tử, giống như con chim nhỏ, được hoang tử ôm trong ngực.

Thật đẹp, y như một bức họa tuyệt mỹ.

Người biết thưởng thức, sẽ im lặng mà xoay người bỏ đi, không để lòng pha tan hình ảnh vô cùng mỹ lệ này.

Đang tiếc An Bối Nhã cô đi từ trước đến nay không biết thưởng thức, cô đi vào bức tranh này, làm một tên bạch diện xấu xa, “Hi! Quấy rầy rồi”

Cô cười khê, cắt ngang sự than mệt của hoang tử và công chúa mất rồi.

Chà! Thấy Lina giật mình hoảng hốt, còn có người nào đó bắn ra một ánh mắt gia lạnh, An Bối Nhã không thể không thú nhận – cảm giác thích thật.

“Hello! Lina” Cô hướng về phía công chúa vẫy tay, đôi giày cao gót mang trên tay cô theo cử chỉ của cô mà phát ra tiếng lộc cộc.

“Hi! Bối Nhã.” Lina vuốt tóc, đem sợi tóc vén sau mang tai, đôi mắt với vẻ say rượu của An Bối Nhã, cô vẫn đáp lại với một nụ cười.

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngay cả động tác vén tóc cũng rất đẹp.

An Bối Nhã cười tan thưởng, sau đó nhìn về phía khối băng nao đó, “Hi! Ngượng thật, quấy rầy hai người rồi.”

Tề Thiên Kiêu lạnh lùng nhìn cô, cô mặc quần short denim, độ dài chỉ đủ để ôm lấy cặp mông tròn, lộ ra đôi chân dài xinh đẹp, T-shirt ngắn màu trắng ôm lấy đường cong xinh đẹp, chỉ cần cô khẽ cử động, áo phông sẽ hướng lên trên, lộ ra cái bụng phẳng.

Anh nhìn chăm chăm vào bụng của cô—nói chính xác là nhìn chăm chăm vào cái khuyết rốn trên bụng.

Cô đeo nó từ bao giờ? Ba thang trước rõ ràng anh còn chưa thấy.

Chú ý tới tầm mắt của anh, An Bối Nhã nghiêng đầu cười, cô vén áo phông ngắn, lộ ra cái bụng nhỏ, ngón tay đùa nghịch cái khuyết lóe sáng.

“Đẹp không? Em mới đeo ba thang trước.” Chính xác là ngay sau hôm anh đi New York, “Lúc đầu em muốn đeo thêm một cái ở lưng nữa.” Cô thè lưỡi, sau đó nhăn mặt nhăn mũi, “Có điều em sợ Tề thúc sẽ té xỉu, nên thôi vậy. Giọng điệu của cô rất là tiếc rẻ.

Đang tiếc lời của cô chỉ rước lấy sự lạnh lùng của hoàng tử, còn có nét phản đối trong ánh mắt khinh thị của công chúa, nhưng vì gia giao tốt nên công chúa vẫn chỉ mỉm cười lịch sự.

Thật là không thú vị.

An Bối Nhã bỏ lại giày cao gót, bước từng bước nhỏ đến bể bơi.

“Em uống say rồi, trở về phòng đi.” Tề Thiên Kiêu rót cục mở lời, vừa mở miệng là lạnh lùng ra lệnh.

Cô mà nghe lời thì đúng là ma am.

An Bối Nhã buồn cười liếc anh một cái. Người đàn ông này dựa vào cái gì ngồi trên ghế, dùng cái miệng cao tại thượng kia nói chuyện với cô?

Anh biết cô sẽ không phục tùng.

“Có lẽ hai người nên để nơi này lại cho tôi.” Cô đề nghị với họ, “Tin tôi đi, phòng có giường đôi, so ra thì phù hợp với hai người hơn.”

Cho dù bảo vệ nghiêm ngặt, thế nhưng paparazzi (tiếng bông la cẩu tử=]]) vô khổng bắt nháp*, ống kính dai dẳng tốt lắm, bị chụp mấy tấm đang ham muốn rồi được đăng trên tạp chí hàng tuần sẽ không hay.

* (chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp)

An Bối Nhã hướng bọn họ tặng một cái hôn gió, “Ngoan, nghe lời.” Ngắc ngứ ném một cái mị nhãn, sau đó xoay người lấy một tư thế hoan mẫn nhảy xuống bể bơi.

Rao một tiếng, thực cố ý, khiến nước bắn tung tóe đến chỗ bọn họ, rướn lấy tiếng kêu nhỏ của Lina.

Thế nào? Cẩn cô a!

An Bối Nhã trôi lên khỏi mặt nước, ngón tay vuốt mai tóc ngắn ẩm ướt ra đằng sau, áo trắng ngắn mỏng manh kề sát thân thể mềm mại, vẽ ra bộ ngực tròn trịa chắc nịch, một phần eo nhỏ lộ ra, quần đùi denim bao lấy cặp mông tròn, Ánh trắng tỏa trên người cô, da thịt màu mật ong lộ ra xinh đẹp rực rỡ, đôi mắt đẹp như đang nhìn về phía hư không, môi cười nhạt, nét gợi cảm khiến người ta điên cuồng.

Ma đôi mắt đẹp lại liếc Tề Thiên Kiêu, tình tường thấy được ngọn lửa trong mắt anh.

“Lina, em về phòng trước, anh có việc muốn cùng công chúa nhỏ của Tề gia thảo luận một chút.” Tề Thiên Kiêu thần nhiên mở lời.

“Được rồi.” Lina mềm mại gạt đầu, cầm khăn tắm quấn quanh cơ thể, xoay người đi vào bên trong.

An Bối Nhã đập nước, hiện lên than thể bơi về phía sau, ngược mắt nhìn anh, con người xinh đẹp mang theo chút cam dỗ, “Chúng ta nói chuyện gì?”

Tề Thiên Kiêu nhảy xuống nước, di chuyển về phía cô.

Cô thì cứ lùi, đến tận lúc bị thanh bể ngăn lại, bị than hình cao lớn bao phủ, cô ngẩng đầu, canh tay vòng lên cổ anh.

Anh đẩy tay cô ra, thô lỗ ma chế trụ người cô.

“An Bối Nhã, trò chơi nay tôi chán ngắt rồi.” Anh vô tình nhìn cô, khuôn mặt anh tuấn lạnh giá ma chạm biếm.

“Cô cho là ở bên tên nhóc nhà Brown, tôi sẽ để ý sao?” Anh nói khẽ, nhìn thấy dấu hôn trên xương quai xanh của cô, mắt hơi long lên, ngón tay nắm cầm cô cang cứng sức, làm cô đau đớn.

An Bối Nhã đẩy tay anh ra, cô dán vào anh, bộ ngực chống vào lồng ngực của anh, mắt đẹp nhìn anh, “Nói chơi chán rồi, thì không chơi nữa vậy!”

“Không chơi?” Bàn tay nắm lấy bộ ngực mềm mại, Tề Thiên Kiêu véo nhẹ nhũ, khuôn mặt anh tuấn cúi thấp xuống, môi hai người gần như kề sát lại, trong con người đen như mực la đùa cợt không chút giấu diếm.

“Cô cam lòng? Đừng quên, là cô bám lấy tôi trước, là cô quyến rũ tôi trước, người trêu chọc tôi trước cũng là cô. An Bối Nhã, cô tưởng rằng tôi không biết cái gì sao? Cô nang nhả khờ dại, cô yêu tôi, đúng không?” Anh nhìn cô chằm chằm, muốn thấy cô lộ ra bộ dạng bối rối.

Anh muốn cô không chịu nổi, muốn kéo nụ cười trên mặt cô xuống, khiến cô không thể kiêu ngạo làm can nữa, dùng anh mắt khủng hoảng nhìn anh.

Bàn tay to cứng sức, đem cô khóa vào trong ngực, dục vọng của anh kề sát mềm mại của cô, cô ngả ngón mơn trớn than thể của anh, ma đầu ngực non mịn đã sớm đứng thẳng, xuyên thấu qua áo mỏng ngăn, hé lộ động tình của cô.

Tề Thiên Kiêu cười nhạo, nhìn vào mắt cô khinh thường tới cực điểm, “An Bối Nhã, yêu tôi cô có thực sự sẵn sàng chấm dứt trò chơi nay?”

“Sao lại luyến tiếc?” Bị anh nói toạc ra chuyện cô yêu anh, An Bối Nhã không chút kinh ngạc, cô sớm biết bản thân không thể lừa gạt anh, cô cũng không ngại cho anh biết, bởi vì—là cô cố ý để lộ cho anh biết

Cô không muốn giống như trước khi tai sinh, chỉ muốn len lén thương anh trong lòng, chỉ biết dùng vẻ kiêu căng nguy trang bản thân, cái gì cũng chẳng dám nói, cô không muốn lại phải làm một người nhút nhát nữa.

Lúc này, cô tuyệt đối sẽ không giống như trước đây.

“Tôi yêu anh, nhưng ma...” An Bối Nhã đẩy anh ra, ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bướng bỉnh không thuận phục, “Tề Thiên Kiêu, tôi không cần anh.”

Yêu, phải hèn mọn sao?

Không, cô từng hèn mọn, không giống An Bối Nhã dám yêu dám hận một chút nao, mà lần này, cô sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Cô kiêu ngạo cuồng vọng như thường, chỉ có như vậy, anh mới chăm chú nhìn cô, thứ anh muốn là một đối thủ ngang sức, ma cô, sẽ làm anh mất anh không thể rời khỏi người mình.

Tề Thiên Kiêu nhìn cô chằm chằm, cô gai này... Rõ ràng anh nắm được nhược điểm của cô, nhưng cô vẫn đang cao ngạo như nữ hoàng, anh vĩnh viễn không thể hiểu rõ cô, hai người giằng co, cô chưa bao giờ sẽ là người thua.

Ma anh, vì thế nên căm giận, nhưng không tìm được để ý, muốn hoàn toàn chinh phục cô, khiến cô chịu khuất phục, biết rõ đây là thủ đoạn của cô, anh vẫn cứ bước vào.

An Bối Nhã vỗ nhẹ mặt anh, kiễng mũi chân, ghé vào lỗ tai anh thầm thì, “Tề Thiên Kiêu, trò chơi này muốn chấm dứt hay không, là do tôi quyết định.”

Sau đó trước khi anh đưa tay tóm được cô, cô đã rời đi trước.

Lên bờ, cô từ trên cao nhìn xuống anh đang ở dưới, anh trắng rơi vào trên người cô, khuôn mặt thanh tú phần chân, xinh đẹp mà hơi kiêu ngạo.

“Công chúa của anh đang ở trong phòng chờ anh đấy!”

Mà cô-phù thủy xấu xa này điềm nhiên bỏ đi trước, còn hoang tử thì... Cô còn chưa vội mà đem anh nuốt vào bụng, chậm rãi thu lưới là được rồi.

Tặng cho anh một cái hôn gió, khom người xạc giầy cao gót lên, cô cao ngạo bỏ đi.

Tề Thiên Kiêu mím môi nhìn cô rời khỏi, lửa nóng ở dưới bụng của anh, là một ngọn lửa giận chạy hừng hực do cô đẩy lên.

Vanh tai anh vẫn còn giữ lại hơi ấm từ hơi thở nhẹ nhàng của cô, lời nói khiêu khích của cô khiến anh rũ mắt xuống, môi đẹp lạnh lùng nhếch lên.

Anh sẽ khiến cô hiểu ra, trò chơi này, cô không phải là thống lĩnh, anh – mới là kẻ chi phối nó.

Trong phòng họp, tiến hành hội nghị nghiêm túc.

Tề Thiên Kiêu ngồi trên vị trí chủ trì, ngón tay dai cầm bút máy, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, tay trang màu đen sang trọng tỏa ra khí thế kinh người.

Điều này làm cho trưởng phòng kinh doanh đang báo cáo công việc căng nơm nớp lo sợ, vừa lên nhìn sắc mặt phó tổng tài, vừa giới thiệu kế hoạch kinh doanh mới nhất.

Tề Duy Đức tuy rằng vẫn là tổng tài, song gần như đã không quan tâm đến công việc, ngay cả công ty cũng ít đến, ông đem toàn bộ công việc của công ty giao cho Tề Thiên Kiêu xử lý, chỉ vào hội nghị cổ đông hàng năm mới xuất hiện.

Ma nhân viên trong công ty đều biết tác phong nghiêm khắc của Tề Thiên Kiêu, anh muốn những người thực sự làm việc, chứ không phải những nhân viên ăn không ngồi rồi.

Tề thị tại phiệt chỉ nhận người có năng lực, không cho phép người dựa vào quan hệ bước vào, hàng năm tuyển chọn nhân tài đều có yêu cầu nghiêm khắc, thế nhưng vẫn có một đồng người muốn vào Tề thị tại phiệt, không chỉ vì lương cao, mà phúc lợi cũng tốt, chỉ cần có năng lực là có thể leo lên cao.

Ở đây, tất cả đều là những nhân vật tinh anh của công ty, bọn họ dựa vào năng lực của mình leo lên địa vị bây giờ – ngoại trừ người nào đó, cô là dựa vào quan hệ mà vào.

An Bối Nhã ngồi ở vị trí bên cạnh Tề Thiên Kiêu, ngón tay gõ nhẹ trên laptop, đánh bản ghi chép nội dung hội nghị.

Địa vị của cô có chút đặc biệt, tuy rằng trên danh nghĩa là trợ lý đặc biệt làm thời của phó tổng tài, nhưng trong cuộc họp và phương hướng kinh doanh của công ty, cô cũng có tư cách góp ý.

Đối với điều này, những người ở đây không có dị nghị gì, năng lực của An Bối Nhã bọn họ rõ như ban ngày, hơn nữa cô làm người khởi sự, yêu cầu trình độ hoàn mỹ hoàn toàn không thua phó tổng tài.

Một cuộc họp, hai người khổng lồ trấn giữ, cũng khó trách những người ở đây căng thẳng không thôi.

Tề Thiên Kiêu như nghe trưởng phòng kinh doanh báo cáo công việc, anh mắt rũ xuống lại dời trên người An Bối Nhã.

Cô mặc y phục màu trắng, khuôn mặt thanh tú tranh điểm đơn giản, chuyên tâm ghi chép biên bản hội nghị, nhưng anh để ý thấy ánh mắt cô căng ra, sắc mặt cũng trắng bệch, đầu mày hơi nhíu lại.

Cô che giấu rất kha, nhưng anh vẫn nhìn ra sự khác thường của cô.

Chỉ có khi tới kì sinh lý, cô mới có thể lộ ra bộ dạng này. Kỳ sinh lý của cô luôn luôn đúng giờ, hơn nữa bao giờ cũng đau quặn, buổi sang khi rang oi, Cole còn đặc biệt vì cô chuẩn bị canh đậu đỏ, giúp cô đóng trong bình cách nhiệt để cô mang đến công ty.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao anh lại nhớ rõ kỳ an toàn của cô, ai bảo cô mỗi khi đến kỳ sinh lý, tính tình cau kính, sắc mặt khó coi muốn chết.

Tề Thiên Kiêu dời mắt, trưởng phòng kinh doanh đã bao cao công việc xong, sau đó nín thở chờ phó tổng tai mở miệng.

Ai ngờ phó tổng tai còn chưa nói, trợ lý tạm thời bên cạnh đã mở miệng trước.

“Smith.”

“Vâng” Trưởng phòng kinh doanh tuổi trung niên than hình thẳng tắp, vội vàng đối mặt với trợ lý chỉ bằng tuổi con gái mình.

“Quý nay phát triển di động và may tinh xach tay hiệu quả rất kha, lượng tiêu thụ hơn hai mươi phần trăm, Smith, ông làm tốt lắm”

“Vâng, cảm ơn.”

“Nhưng ma, tập trung tấn công và mở rộng thị trường nước hoa quyến rũ danh riêng cho phái nữ, phản ứng cũng không như mong muốn, quảng cáo không gọi lên được sự cộng hưởng từ đại chúng... Brooke à.”

“Vâng!” Trưởng bộ phận quản lí tiêu thụ lập tức đứng lên.

“Ngoài ra, ngay cả lọ nước hoa cũng không thu hút người khác.” Cô nhìn về phía người phụ trách phát triển sản phẩm nước hoa, đối phương lập tức đứng lên.

“Mọi người nói xem, nước hoa không bán được nên xử lý như thế nào?” Cô mỉm cười, tam trạng lại cực tệ, cơn đau thắt ở bụng khiến cô hoàn toàn phát điên.

“Tôi sẽ lập tức để phòng kế hoạch suy nghĩ quảng ới, mấy ngày nay sẽ sắp xếp lại quảng cáo, sau đó sẽ chụp lại giao cho trợ lý và phó tổng tai xem thử.” Quản lí bộ phận tiêu thụ vội vàng nói.

“Tôi lập tức sẽ bảo nhóm sang chế suy nghĩ về lọ nước hoa mới, nhân viên của bộ phận phát triển sẽ đem hương nước hoa thay đổi một chút, sẽ không để cho người tiêu dùng cho là hai loại nước hoa tương tự.” Người phụ trách bộ phận phát triển cũng lập tức nói.

“Tốt lắm, tôi chỉ ọi người thời hạn trong một tuần, một tuần sau, tôi muốn thấy thành phẩm, một thang sau, hy vọng kho hàng của chúng ta sẽ không còn chong chắt đầy nước hoa nữa.” Về mặt cô tươi cười, nhưng nụ cười của cô lại làm cho toàn thể đội ngũ can bộ tim đập nhanh. Lại đến phó tổng tai, bọn họ căng thẳng thần kinh chờ đợi.

Bút máy trên tay Tề Thiên Kiêu đang khẽ gõ trên mặt bàn từ từ đảo qua mọi người, cuối cùng dừng trên người An Bối Nhã, tay phải của cô đang đặt lên bàn nắm chặt thanh nắm đấm, thậm chí run nhẹ.

An xoa xoa mắt lại, mở miệng nói: “Nếu không còn ý kiến gì, hội nghị đến đây chấm dứt, tan họp.”

Thấy phó tổng tai không muốn nói gì, bọn họ đều thở phao. Vội thu dọn đồ đạc trên bàn, bước nhanh rời khỏi phòng họp.

An Bối Nhã hít sau, chịu đựng cơn đau thắt ở bụng, cô đóng laptop lại, chân có chút run rẩy đứng dậy, lập tức cơ thể lại lảo đảo.

Tề Thiên Kiêu theo bản năng muốn vươn tay, nhưng một đôi tay khác lại nhanh hơn, ôm An Bối Nhã trong lòng.

“Bối Nhã nhỏ bé đang thương, em có khỏe không?” Nick đau lòng mà ôm lấy cô, “Oai! Tay em lạnh thế! Nhìn này, đến cả sắc mặt cũng rất khó coi.”

“Ui... Nick, em đau quá!” Ở trong vòng tay của Nick, An Bối Nhã giống như một cô bé đang lam nũng với hắn.

“Công chúa nhỏ, em gần đây chắc chắn không ngoan, ăn rất nhiều kem!” Con bé nay, biết rõ kỳ sinh lý của bản thân nhất định sẽ đau, còn ăn kem dữ dội như vậy.

“Nay, ăn viên chocolate nay trước đi.” Nick bóc viên chocolate bỏ vào miệng An Bối Nhã.

Ngậm chocolate, An Bối Nhã ôm Nick thật chặt, “Nick, anh thật tốt.”

“Đương nhiên.” Nick ưỡn ngực, “Anh chính là quý ông Anh quốc chính cống.” Không giống người nao đó, mặt không đổi sắc ngồi ở kia.

“Vậy thưa quý ông than mến, xin ngài thương xót, bế tôi quay về văn phòng đi!” Hai chân cô chẳng còn chút sức lực nao, muốn uống canh đậu đỏ Cole chuẩn bị.

“Không vấn đề gì.” Nick không nói hai lời, vươn tay ôm lấy An Bối Nhã. An Bối Nhã thì yếu ớt ma xấu xa dựa vào hắn, vòng tay ôm lấy cổ hắn.

“Nick, liệu bây giờ đi ra, công ty có lan truyền chuyện xấu của chúng ta hay không?” Ánh mắt lưu chuyển, An Bối Nhã có chút phiền não.

Nick cũng suy nghĩ sau xa một chút, “Anh cũng rất sợ nếu đi ra ngoài, mỗi bước chân sẽ có một cô gái tan nát cõi lòng.” Trong công ty nhân duyên của hắn với phụ nữ phi thường tốt.

“Em biết.” An Bối Nhã tam tư ưu ưu sầu sầu ma vỗ vỗ ngực hắn, “Em cũng sợ sẽ có một đồng đàn ông rơi lệ.”

Đàn ông mến mộ cô cũng không ít.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, lập tức phì cười.

“Ui...” An Bối Nhã ôm bụng, cười, bụng cô căng đau hơn, “Đang ghét, em đã đau như vậy, anh còn chọc em cười.”

“Anh đau có? Rõ ràng là em bắt đầu trước ma.” Nick kêu oan, gót chân vừa chuyển, ôm An Bối Nhã rời khỏi phòng họp.

An Bối Nhã ôm cổ Nick, thông qua bả vai, cùng anh mắt Tề Thiên Kiêu đối diện, cô cười với anh một cái, anh thờ ơ quay đi.

Cửa phòng họp đóng lại, cũng chặn đứng cuộc đối thoại của hai người kia.

Tề Thiên Kiêu nhìn tay mình.

Mới vừa rồi, anh còn muốn chìa tay ôm lấy cô, khi thấy Nick đem cô kéo vào trong lòng, cô lam nũng dựa vào cánh tay Nick, anh lại có một luồng kích động muốn pha hồng cô và Nick.

Anh điên rồi sao?

Tề Thiên Kiêu lạnh nhạt hạ mắt, chậm rãi nắm tay lại thật chặt.

Nhất định sắc mặt tái nhợt của cô khiến anh nhất thời mềm lòng, cô gái kia từ trước đến nay cuồng vọng kiêu ngạo y như con trai, chỉ có nguyệt sự, mới có thể giống một cô gái.

Anh rời khỏi phòng họp, đạp thang máy lên tầng cao nhất.

“Phó tổng tài.” Thấy anh, người thư ký gia từng trải lập tức đứng dậy.

Lại liếc về phía phòng làm việc của An Bối Nhã, từ cửa sổ đã thấy cô nằm gục trên bàn làm việc, ma Nick chưa kịp đưa cô canh đậu đỏ.

Anh không nhìn thấy biểu cảm của cô, nhưng bộ dạng cô tái nhợt nghiêm mặt ngấm ngấm chịu đựng vô cùng kiên cường lại hiện lên trong đầu.

Tề Thiên Kiêu lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, đi vào phòng làm việc của mình, bước chân lại dừng một chút, đột nhiên hướng thư ký mở miệng.

“Charmain...”

6. Chương 6: Chương Thứ Năm

Cái mũi của con rối nhỏ bỗng dài ra, nụ cười của tôi biến hoá, chỉ có cười, mới

có thể che giấu sự yếu đuối của tôi

Trong tay là cái hộp vuông vức, không nặng, thực nhẹ, khe khẽ lay động, còn có âm thanh ken két.

An Bối Nhã một tay chống má phải, khuỷu tay tựa trên bàn làm việc, nghiêng ngả nhìn hộp thuốc trên tay, cấp trên đơn giản viết một từ tiếng Anh. –Painkiller.

Đay la thuốc giảm đau sang nay Charmain đưa cho cô, biết nguyệt sự của cô đến, mua riêng cho cô uống.

Charmain năm mươi tư tuổi vốn là thư ký của Tề thúc, nhưng sau khi Tề thúc bỏ lại mọi việc, Charmain trở thành thư ký của Tề Thiên Kiêu.

Charmain từ trước đến nay luôn chiều cố cô, coi cô như con gái ruột. Công nghệ, ở trong cái công ty này bai xích cô, cũng chỉ có ai đó mất mọc trên đỉnh đầu,

Cầm thuốc giảm đau, An Bối Nhã cơ hồ cảm động đến nỗi dùng sức chướng về phía ma Charmain điên cuồng thơm, ai dè Charmain lại đột nhiên nói, thuốc này là có người dặn ông đi mua.

Ai?

Cô nghi hoặc hỏi, Charmain lại cười rất thần bí, vỗ vỗ đầu cô, nháy mắt mấy cái với cô, rồi rời khỏi văn phòng cô.

An Bối Nhã nhìn hộp thuốc trong tay, nghĩ về lời nói của Charmain.

Ở trong công ty, người có thể chỉ thị cho Charmain chỉ có

7. Chương 7: Chương Thứ Sáu

Nếu anh là ếch thì tốt rồi, em đây nhất định sẽ hôn anh — dù cho nụ hôn anh muốn là của công chúa.

Tề Thiên Kiêu cảm thấy tất cả không bình thường, cô gái An Bối Nhã tính cách vòng vo, từ lúc cô đột nhiên xin lỗi anh đêm đó, cô bắt đầu thay đổi hoàn toàn.

Cô không hề cùng anh đối chọi gay gắt, mặc kệ anh châm chọc khiêu khích thế nào, cô cũng không mở miệng phản kích, anh tựa như đối mặt với một cục bông, mềm mại khiến anh cho dù có thắng, cũng không cảm giác có thành tựu gì.

Đay vốn không phải là bản tính của cô, cô bị sao vậy?

Có thể nào thật sự là chuyện cô khiến anh thượng thố hạ tả làm cô bây giờ còn tran đầy ầy nay, nên đối mặt với sự khiêu khích của anh, cô đều ủy khuất chịu đựng?

Không! Không có khả năng!

Đánh chết anh, anh cũng không tin cô gái kia sẽ có lương tâm như vậy, tốt bụng như vậy, anh còn không hiểu cô sao?

Lòng dạ cô gái kiêu ngạo kia vốn độc địa, cô lại đột nhiên thay đổi thái độ nhất định là có âm mưu gì, có lẽ đang ngầm ngầm mưu tính với anh.

Tề Thiên Kiêu gõ bút máy, nâng mắt nhìn về phía cửa sổ kính.

Màn sáo nhôm ở đối diện không kéo xuống, cô ngồi trước bàn làm việc, cầm di động nói chuyện với ai đó.

Đã mười lăm phút rồi, nói chuyện điện thoại gì mà lâu vậy?

Cô không biết đây là thời gian làm việc sao, còn có thời gian nhận điện thoại cá nhân à?

Hay là phó tổng tại nay giao cho cô không đủ công việc, để cô trợ lý đặc biệt này có thể nhàn rỗi đến độ tán gẫu qua điện thoại.

Anh thấy cô nghiêng đầu, khuôn mặt hiện lên cảnh xuân, cánh môi cười ngọt ngào, diện mạo vô cùng rực rỡ, con ngươi đen không khỏi hí lại.

Nói thêm một lúc nữa, cô mới tắt điện thoại, nhưng bàn tay lại chổng má, ngón tay mân môi, bĩu môi, đột nhiên vui vẻ phì cười.

Cô cười cái gì? Chuyện gì làm cho cô vui vẻ như vậy? Là do cuộc điện thoại vừa nãy sao? Người cô nói chuyện cùng là ai?

Tề Thiên Kiêu không nhận ra bản thân đang nhú má, chỉ cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt An Bối Nhã thực chói mắt, khiến anh khi nhìn thấy tâm trạng trở nên vô cùng tồi tệ.

Lúc cô làm việc vẫn đưa tình à?

Cầm lấy microphone, Tề Thiên Kiêu định gọi cô gai đối diện sang đây, nhưng di động trên bàn lại đột nhiên rung lên, anh nhìn về phía di động, cái tên trên điện thoại khiến khuôn mặt anh trở nên lạnh lùng.

Cha, có chuyện gì sao? Giọng anh lạnh nhạt.

Nghe được giọng điệu lạnh lùng của con trai, Tề Duy Đức không nhịn được thở dài trong lòng. Ông và con trai quan hệ cũng không tốt, ông biết nó đã bị ảnh hưởng từ vợ ông, hơn nữa bản thân ông đã cư xử nghiêm khắc với nó từ nhỏ, không phải ông không thương nó, chỉ là đối với đứa con độc nhất này ông có kỳ vọng cao, mới có thể đối với nó nghiêm khắc như vậy. Nhưng dần dà, quan hệ của hai cha con càng hờ hững.

Ông cũng muốn thay đổi, nhưng không biết bắt đầu thay đổi từ đâu, mà thái độ của Tề Thiên Kiêu với ông cũng ôn hòa, hai người chung sống cũng không lạnh nhạt như người xa lạ, chính là vì chuyện của Bối Nhã mới phát sinh xích mích, Bối Nhã vô tội, lại tự dưng bị liên lụy vào việc nhà của Tề gia.

Có vài lần ông muốn hoà giải, nhưng nhiều lần cùng Tề Thiên Kiêu xảy ra cãi vã, hơn nữa người vợ ở bên lại gây sóng gió, quan hệ cha con càng thêm căng thẳng.

Ma ông, cũng không có cách nào.

,Thiên Kiêu, công ty gần đây thế nào?

,Không tồi, đại hội cổ đông cuối năm sẽ làm cha vừa lòng. Tề Thiên Kiêu lạnh nhạt nói.

,Thế à? Vậy là tốt rồi. Tề Duy Đức ngừng nói.

Cha con lặng im một hồi, ông cũng không biết nên trò chuyện gì với con.

,Cha gọi tới để hỏi việc này? Tề Thiên Kiêu chủ động phá vỡ im lặng, không cho rằng cha sẽ thuận tuý gọi điện thoại đến vì quan tâm anh, chằng động tìm anh, bình thường đều chỉ vì một người.

,Khụ! Không phải... Tề Duy Đức ho nhẹ một chút, biết lời nói kế tiếp của mình sẽ làm con trai không vui, La thế này, chiều nay con cho Bối Nhã xin nghỉ một buổi.

Anh biết mà. Khóe miệng Tề Thiên Kiêu gợi lên một nét châm biếm, Vì sao?

,Nghe nói Bối Nhã và con trai nhà Brown gần đây kha thân mật, vợ chồng Brown mời ba và Bối Nhã dùng cơm với nhau, đại khái là muốn bad đổng ý cho Bối Nhã và con trai nhà Brown qua lại. Mà ông dĩ nhiên vui mừng chấp nhận cuộc gặp này, Bối Nhã cũng đã lớn rồi, nói chuyện yêu đương là bình thường.

,Vậy sao? Tề Thiên Kiêu nhớ đến dáng vẻ An Bối Nhã nói chuyện di động lúc nãy, là cô trò chuyện với tên nhóc nhà Brown à?

,Ba sẽ phái tài xế đi đón Bối Nhã. Tề Duy Đức dừng nói, mà Tề ThiênKiêu ở đầu dãy bên kia cũng trầm lặng, Tề Duy Đức lặng lẽ thở dài, ,Cứ như vậy đi. Sau đó cúp điện thoại.

Tề Thiên Kiêu để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn về phía văn phòng của An Bối Nhã, mà cô đã hạ rèm xuống.

Chắc hẳn cô đã biết cuộc hẹn buổi chiều, đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời văn phòng.

Thảo nào cười vui vẻ như vậy, có một người đàn ông quỳ gối dưới váy cô, lại còn bảo ba gọi tới xin nghỉ giúp cô, mặt mũi ghê gớm thật.

Cô nghĩ rằng nói với cha là xong à? Anh không thể không cho phép sao?

Tề Thiên Kiêu đứng dậy, hướng về phía cánh cửa thông giữa văn phòng hai người, cầm tay nắm cửa, lần đầu tiên mở ra cánh cửa này.

Quả nhiên, cửa vừa mở, liền thấy An Bối Nhã đã xách túi, đang chuẩn bị rời khỏi, thậm chí còn vui vẻ khẽ hát

,Tam tình tốt nhỉ? Dựa vào cửa, nét mặt anh chăm biếm.

,Hả? An Bối Nhã quay đầu, nhìn cánh cửa từ trước đến nay vẫn khóa bị anh mở ra, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

,Tề Thiên Kiêu, anh... Cô ngạc nhiên nhìn anh, không bỏ lỡ ánh mắt giận dữ lạnh lùng của anh — nó nhắm vào cô.

Làm sao vậy? Cô chọc gì đến anh à?

,Muốn đến cuộc hẹn? Cô còn thay quần áo, váy quây màu trắng lộ ra bờ vai nhỏ, bột da cừu màu cà phê, khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ nhàng, trên môi thoa chút son hồng nhạt. Khó có khi cô ăn mặc thực nữ như vậy, dung mạo tự tin vẫn không thay đổi, cô giống như anh mặt trời chói mắt, nhưng lại bộc lộ hơi thở ngọt ngào, anh tin rằng tiểu tử nhà Brown mà nhìn thấy, nhất định sẽ bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Ha

8. Chương 8: Chương Thứ Bảy

Em cần trái táo — dù cho nó có độc, nhưng ngay cả quả táo độc anh cũng không muốn cho em.

Tề Duy Đức cầm cây kéo nhỏ cắt sửa cành lá, tuy rằng đã vào tuổi trung niên, nhưng ông điều dưỡng hợp lý, xem ra vẫn là một quý ông an tuấn, trong vòng xã hội, vẫn có không ít phụ nữ ngưỡng mộ ông.

Khi An Bối Nhã đi vào nhà kính, liền thấy ông đeo găng tay, cầm cái xẻng nhỏ xúc đất, nhổ rễ hoa lan hình cầu lên rồi cấy vào một cái bồn nhỏ khác.

Cô không lên tiếng quấy rầy, dựa vào cửa, nhìn hoa cỏ trong nhà kính. Hoa cỏ tại nơi này toàn bộ là do Tề thúc tự tay săn sóc, cũng không mượn tay người khác. Trừ khi cùng mấy người bạn gia liên hoan, chơi bóng, ở lâu đài cổ này, nơi Tề thúc thường lưu lại nhất chính là nhà kính.

Ánh mặt trời êm dịu từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào, cô nhìn Tề thúc, mai đầu ông đã có mấy phần xám trắng, lưng vẫn thẳng tắp, nhưng năm tháng vẫn vô tình lưu lại trên người ông những dấu vết của thời gian, công nghiệp cuộc đời trước của cô, Tề thúc so với bây giờ càng già nua hơn.

Tề Thiên Kiêu lãnh đạm khi chung sống cùng ông, mà quan hệ của Carleen với ông từ trước đến nay như băng gia, tại cái gia đình này, ngoài trừ Cole, cũng chỉ có cô nói chuyện cùng ông.

Cô biết Tề thúc rất cô đơn, nhưng cô không có năng lực thay đổi, bởi vì cô chính là thủ phạm tạo nên tình cảm không thuận hòa trong Tề gia.

„Đứa nhỏ này, ngơ ngẩn cái gì thế? Tề Duy Đức buông cái xềng nhỏ, cởi găng tay, đi tới bàn trà bên cạnh, bên trên bày bánh bích quy và trà.

Ông ngồi vào ghế, chìa tay ra, ý bảo An Bối Nhã cũng ngồi xuống.

„Vừa nãy con suy nghĩ chuyện gì thế? Ông giúp cô rót một tách trà xuân.

Tuy rằng sống ở Scotland, ông vẫn thích nhất là trà Trung Quốc.

Hiểu rõ sở thích của chủ nhân, Cole chuẩn bị rất nhiều lá trà, nếu không có, liền lập tức dặn người mua về.

„Đau có đau ạ! An Bối Nhã uống một ngụm trà, tư vị ngọt lành khiến cô cười híp mắt, „Trà này uống ngon thật, Tề thúc, kỹ thuật pha trà của chú tốt thật.

Cô cười đến mức vui vẻ, đánh lừa ông, nhưng sao Tề Duy Đức không nhìn ra tam tư của cô bé này. Ông từ ái vỗ vỗ tay cô „Con bé ngốc, đừng suy nghĩ nhiều lam gì.

An Bối Nhã hơi hơi thu hồi nụ cười.

„Kỳ thật, nói đúng ra là chuyện này do Tề thúc gây ra, vô duyên vô cớ lại cuốn con vào việc nhà của Tề gia.

„Tề thúc! Cô nhú mày, không thích Tề thúc nói như vậy, „Nếu không phải chú tìm được con, nhận nuôi con, bây giờ con cũng sẽ không sống tốt như thế này.

Cũng sẽ không gặp anh.

Chỉ là

9. Chương 9: Chương Thứ Tám

Nước mắt của nhân ngư là trần châu, vậy những giọt nước mắt của phù thủy thì sao? Có ai thấy được?

Chuyện Tề Thiên Kiêu đính hôn cùng Lina truyền ra, chấn động toàn bộ vòng xã hội, báo chí tạp chí không ngừng đưa tin, nói thẳng đây là chuyện cổ tích tươi đẹp của thời nay.

Đây là kết quả của hai đại gia tộc, dự tính sẽ có một hôn lễ thể kỷ, ngay cả nữ hoàng cũng chú ý, dự định đích thân vì bọn họ chủ hôn.

„Tề, cậu thật sự đính hôn cùng Lina?

Vừa nghe đến chuyện đính hôn, Nick lập tức vọt vào văn phòng Tề Thiên Kiêu, không thể tin được mà dút khoát kêu gào, „Tề, cậu suy nghĩ kĩ đi, cậu thực sự không hối hận?

„Có gì phải hối hận? Tề Thiên Kiêu buông bút máy trên tay, biết bạn tốt xông đến thế này, chưa lam thoả mãn nghi vấn của hắn, chắc hắn sẽ không dễ dàng rời đi.

„Cậu cảm thấy Lina không tốt? Nếu anh nhớ không nhầm, không phải Nick ở chung với Lina cũng không tồi sao?

„Lina đương nhiên rất tốt, cô ấy cao quý có khí chất, bộ dạng xinh đẹp, đối đáp có lẽ lại khéo léo, có thể lấy được cô ấy hẳn là toàn bộ giấc mộng của đàn ông. Nick liền tiếp phun ra lời khen tặng Lina, cuối cùng lại ngừng một lát, nghiêm túc nhìn Tề Thiên Kiêu, „Thế nhưng, Tề, cậu xác định đây là điều cậu muốn?

„Sao lại không? Tề Thiên Kiêu dường như cảm thấy câu hỏi của hắn thực tức cười, „Nếu Lina tốt như trong miệng cậu, mình có thể cùng người phụ nữ mơ ước của đàn ông đính hôn, có gì không tốt nao?

Có thể nhận hết sự ghen tị của đàn ông, anh nên đặc ý ấy chứ!

Vậy Bối Nhã thì sao? Nick hỏi lại, hai tay chống lên bàn, thực nghiêm túc hỏi: ,Cậu định thế nào với Bối Nhã?

Tề Thiên Kiêu dựa vào chiếc ghế sau lưng, hai chân vắt chéo, bàn tay trước ngực chụm thành hình Kim Tự Tháp, đối mặt với sự nghiêm túc của Nick, anh khẽ kéo môi ,Cô ta không phải là trách nhiệm của mình.

,Tề, cậu nên biết Bối Nhã nó

10. Chương 10: Chương Thứ Chín

Tiểu hồ ly, mày nói xem, khi nào hoàng tử mới có thể nhìn ta nhỉ?

Tề Duy Đức cùng Cole vội vàng chạy đến bệnh viện, Tề Duy Đức không nghĩ đến ngoại trừ con trai, ngay cả vợ cũng đã ở đó.

,Carleen, sao em lại ở đây? Ông nghi hoặc hỏi, nhìn vợ, lại nhìn về phía con, chau mày.

,Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao Bối Nhã lại xảy ra tai nạn xe cộ? Các người đã làm gì nó? Ông nghiêm khắc chất vấn, tức giận đến mức ngực kịch liệt phập phồng.

Tề Thiên Kiêu không đáp lời, anh dựa vào tường, âu phục trên người dính đầy vết máu.

Anh ôm lấy An Bối Nhã nằm trên mặt đất, điên cuồng gào thét, bắt người ta gọi xe cứu thương, ma mau chảy trên người cô ngày càng nhiều, mặc kệ anh làm thế nào cũng không ngừng được, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi và máu dần dần tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng dần yếu ớt, khiến đôi tay to đang ôm lấy cô không khỏi run rẩy.

Anh nắm chặt tay, kinh ngạc nhìn phòng cấp cứu, không hề quan tâm đến lời nói của Tề Duy Đức, toàn bộ tâm trí của anh đều đặt lên người An Bối Nhã.

Thấy con trai như vậy, Tề Duy Đức biết sẽ không cạy được câu nào từ miệng anh, lập tức quay đầu nhìn vợ, ,Carleen, ba nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

,Tôi

11. Chương 11: Chương Thứ Mười

Nề! Em vẫn muốn nói với anh, đây là bí mật trong lòng em — Tề Thiên Kiêu, em yêu anh.

Tề Thiên Kiêu tuân thủ lời cô, không đi tìm cô, chỉ yên lặng để người khác điều tra tin tức của cô.

Anh biết cô chuyển tới bệnh viện ở New York, ý chí nghị lực của cô cứng cỏi, quả nhiên không đến một năm, qua trình hồi phục chức năng của cô cũng hoàn thành.

Sau đó, cô đến chi nhánh công ty ở New York, mỗi bộ phận làm việc bathang, cô dùng năng lực của bản thân để đồng nghiệp thừa nhận cô, sau khi cô tới đó, lượng buôn bán hàng năm của chi nhánh công ty tăng cao.

Hiện tại, cô là giám đốc điều hành của chi nhánh công ty, mặc dù mới hai mươi lăm tuổi, nhưng khôn khéo giỏi giang, quản lý công ty vô cùng tốt.

Ngay cả tạp chí thương mại cũng phỏng vấn cô, dù sao tuổi trẻ như vậy, một cô gái phương đông lam giam đốc điều hành cũng hiếm thấy.

Duyên phận với nam giới của cô cũng tốt lắm — anh không ngại cái này, cô bây giờ, tự tin xinh đẹp, chói mắt như anh mặt trời, đẹp đến kinh người.

Tề Thiên Kiêu nhìn tấm ảnh trên tay.

Cách mỗi tháng, ảnh chụp của cô sẽ được gửi đến tay anh, mỗi góc độ đều là ảnh chụp lén, anh chỉ có thể nhờ vào những thứ như vậy nhìn cô.

Trong ảnh chụp, cô từ xe bước ra, một người đàn ông giữ chặt tay cô, cô hơi ngạc nhiên, quay đầu, nụ hôn của người đàn ông đúng lúc dừng trên môi cô.

Anh nhận ra tên kia — Jess, tên nhóc nhà Brown.

Gần đây cô thường đi chung với Jess, ngay cả báo chí tạp chí cũng đưa tin về chuyện xấu của hai người, khiến anh vừa nhìn liền thấy chướng mắt.

So với sự đào hoa rực rỡ của cô, năm năm nay anh trai lại không chút may mắn, việc hủy bỏ đính hôn với Lina tuy rằng gây chấn động lớn một chút, nhưng anh không trả lời bất cứ điều gì, dần dà, mọi chuyện cũng phai nhạt đi.

Anh tập trung vào sự nghiệp, coi như không thấy những cô gái yêu thương nhớ nhung mình, năm năm qua, ngay cả một chuyện phong nhã anh cũng không có.

Ma cô, ngược lại rất sung sướng ha!

Tề Thiên Kiêu nhếch môi, dứt khoát muốn xé vụn bức ảnh trong tay, muốn bắt sống tên nhóc nhà Brown rồi làm thịt.

“Đang thương chưa kìa! Lại nhìn ảnh chụp rồi” Tề Duy Đức vào thư phòng, ông ngâm tẩu thuốc, ung da ung dung.

Tề Thiên Kiêu không muốn để ý đến ông. Từ sau khi An Bối Nhã rời đi, mỗi khi nắm được cơ hội, ông sẽ cười nhạo con trai mình.

Nhìn đứa con sắc mặt khó coi, trong lòng Tề Duy Đức hừ lạnh.

Đang đời, lúc người ta ở thì không biết trân trọng! Bây giờ người ta chẳng cần rồi! Hối hận sâu sắc? Không còn kịp nữa!

Tề Duy Đức nhả khói, con trai không để ý tới ông, ông cũng chẳng hề gì, tự mình ngồi vào ghế, vô cùng dương dương tự đắc mà lẩm bà lẩm bẩm, “Nghe nói gần đây tình cảm giữa Bối Nhã và con trai nhà Brown tốt lắm, thực sự không tồi, ba cũng thích tiểu tử nhà Brown kia, ít nhất so với tên vô lại nhà ta thì tốt nhiều!”

Ông liếc con trai một cái, gõ gõ tẩu thuốc, “Dù con có làm thế nào đi chăng nữa mọi chuyện cũng không thay đổi đâu, Bối Nhã người ta sớm muộn gì cũng là của nhà Brown thôi”

“Ông xã, ông đã khỏe lắm rồi đấy!” Carleen ở cửa chợt nghe lời nói như xát muối của chồng, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, tiến vào nói giúp con.

Năm năm nay tình cảm giữa bà và chồng ngày càng tốt, bà hạ điệu bộ xuống, chủ động giải thích với chồng, mà chồng cũng bắt đầu lại với bà.

Lúc này bà mới biết trước đây của Bối Nhã nói đúng, ba chưa từng trả giá hay cố gắng gì cho cuộc hôn nhân này, bà chỉ biết kiêu ngạo mà cố giữ thể diện, mãi đến lúc bỏ kiêu ngạo xuống, bà mới biết bà sẽ nhận được nhiều hơn.

Ba cũng cố gắng xây đắp tình cảm với con, đã không còn như trước, lạnh nhạt như băng, không chút yêu mến.

Đương nhiên, nếu Bối Nhã ở đây thì càng tốt hơn.

“Thế nào? Anh đau có nói sai.” Tề Duy Đức hừ lạnh, “Đúng rồi, vừa nãy ai gọi điện tới vậy?”

Carleen liếc về phía con, ,La nha Brown.”

Bà thấy lông mày con trai khẽ động.

“Nhà Brown? Gọi tới làm gì?” Tề Duy Đức hỏi, thấy con trai cau mày,ông liền vui mừng trong lòng.

Carleen lại do dự, “Thì...” Bà lại nhìn con, “Bọn họ gọi tới, muốn để Bối Nhã và con trai họ đính hôn trước.”

Tay Tề Thiên Kiêu chậm rãi siết chặt, bức ảnh bị anh vo thành một nắm.

“Đính hôn?” Tề Duy Đức kinh ngạc hoảng hốt, “Nhanh vậy sao? Em đã gọi điện hỏi Bối Nhã chưa? Ý nó thế nào”

“Rồi! Em đương nhiên gọi rồi, Bối Nhã nói, nó không có ý kiến...”

Rầm!

Tề Thiên Kiêu trong nháy mắt đứng bật dậy, ghé dựa dưới than vì động tác đột ngột của anh mà ngã ra sau, anh không nói một câu, rời khỏi thư phòng.

Con trai đi rồi, Tề Duy Đức liền vui vẻ cười to.

“Anh nha!” Carleen không vui nhìn chồng, nhưng cũng không nhịn được mà khẽ cười, “Đùa giỡn con như vậy có được không?”

“Có gì không được!” Tề Duy Đức hừ một tiếng, hoàn toàn nản với con trai, “Bằng không để nó tiếp tục nhìn ảnh chụp năm năm nữa à?”

Thật vô dụng, Bối Nhã bảo nó đừng đi tìm liền thực sự không đi tìm, thế mà la đàn ông a?

“Nó có thể chờ, lão gia nay cũng không thể chờ.” Ông vẫn còn muốn bế cháu mà!

Đay la, Tề Duy Đức giống như nghĩ đến điều gì, đột nhiên cười rộ lên.

“Sao thế?” Trang cười của chồng khiến Carleen cảm thấy ù ù cạc cạc.

“Carleen nay, anh nghĩ trước đây Bối Nhã đã nói một câu với anh.”

“Nói gì cơ?”

Tề Duy Đức cười ha ha, nháy mắt mấy cái với vợ, “Con bé nói, nó sợ là đến lúc đó đứa con ngu ngốc nhà ta sẽ khóc lóc cầu xin nó trở về.”

“Cam ơn đã đưa em về” An Bối Nhã quay đầu mỉm cười với Jess. mở cửa chuẩn bị xuống xe.

“Bối Nhã.” Jess giữ chặt tay cô, thâm tình nhìn cô, “Ngày mai là cuối tuần, có muốn ra ngoài chơi không, anh tới đón em?”

“Jess.” An Bối Nhã hơi nhíu mày, cô đã thẳng thắn nói chuyện với Jess rồi, bọn họ có thể làm bạn, chỉ có thể làm bạn, không có cái khác.

Thế nhưng Jess vẫn không buông tha, mặc kệ cô nói mấy lần, vẫn kiên trì theo đuổi cô.

“Bối Nhã, đừng từ chối anh được không?” Jess nắm chặt tay cô, “Anh biết trong lòng em có người khác, nhưng anh không quan tâm, anh có tự tin, có thể khiến em quên hẳn đi.”

Quên đi?

Nếu thật sự có thể dễ dàng như vậy, cô sẽ không sống đến hai đời, trong lòng lại chỉ có một người đàn ông.

An Bối Nhã rút tay ra, mỉm cười với Jess, biết mình nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô xuống xe, hướng về phía Jess vẫy tay.

“Bái bai”

“Bối nhã, anh sẽ không từ bỏ đâu.” Jess kiên định nói với cô.

Cô không nói gì nữa, chỉ vẫy tay, sau đó đi vào căn hộ.

Đi đến trước thang máy, cô rút thẻ chip ra quẹt một cái, cửa thang máy mở ra, cô bước vào.

Khu nhà này bố trí thang máy cho từng nhà, từng thang máy sẽ chỉ đến được tầng lầu của mình, mỗi căn hộ có một thẻ chip riêng, ngoại trừ bản thân, không ai có thể đi vào phòng ốc của mình.

Hơn nữa có bảo vệ trông coi hai mươi bốn giờ, môi trường xung quanh thanh tịnh và tươi đẹp, tuy bằng giá cao, nhưng vừa rao bán đã bị tranh hết sạch.

Cửa thang máy mở ra, đập vào mắt chính là không gian rộng lớn, cửa thang máy, cũng là cửa phòng ở.

An Bối Nhã nhướng mày, không ra khỏi thang máy.

Nghe tiếng mở cửa, người đàn ông đứng trước cửa sổ xoay người, hai người yên lặng nhìn nhau, không nói một câu.

Một lát sau, An Bối Nhã tiến vào phòng, ném túi tắm lên sofa, ung dung bình thản nhìn anh.

“Sao anh lại đến?” Cô không hỏi anh vào bằng cách nào, căn hộ này là do Tề thị rao bán, mà tầng lầu cô ở này vốn thuộc về anh.

Thẻ chip có hai cái, một thẻ đã dùng, là cô cầm đi.

Tề Thiên Kiêu bình tĩnh nhìn cô – tuy đã sớm nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô qua ảnh chụp, nhưng mà, cái đó vẫn không giống thực.

Cô đẹp hơn trong ảnh, vẫn là một mái tóc ngắn mong mỏng, mặc quần áo sáng màu, khuôn mặt biểu lộ nét tự tin, sự cao ngạo trong mắt vẫn không thay đổi, nét bất tuân khi nhìn anh vẫn thế.

Cô như vậy, khiến lòng anh rối loạn.

Anh không nói lời nào, An Bối Nhã chẳng lên tiếng, cô đi tới quầy bar, rót vào một ly rượu Rum, sau đó xoay người dựa vào quầy bar, vừa uống rượu vừa nhìn anh.

Cô còn tưởng anh muốn cả đời như một tên biến thái rình rập cô trong bóng tối, cầm tấm ảnh của cô, giống kẻ đang thương như si ngốc nhìn cô.

Năm năm không gặp, cô còn tưởng anh sẽ vĩnh viễn không xuất hiện.

Hồi lâu, Tề Thiên Kiêu rốt cục mở miệng, “Con trai nhà Brown đưa em về nhà?”

Anh đã thấy cô từ xe bước ra, anh chẳng lạ gì chiếc Porsche kia.

“Đúng vậy!” Lắc lắc chén rượu, An Bối Nhã gật đầu.

“Em thích hắn?”

An Bối Nhã chống nạnh, suy nghĩ một chút, sau đó nhếch môi, “Không ghét.”

“Em yêu hắn?”

“Hừm... Anh thử nói xem?” Cô lại không đánh, cười hỏi lại.

“Em đồng ý đính hôn với hắn?”

Đính hôn? Có à? Sao cô không biết nhỉ?

An Bối Nhã nhìn anh, anh nhìn cô chăm chú, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng.

Chẳng lẽ anh nghe tin cô và Jess đính hôn, cho nên mới đến New York?

Vậy nếu không có chuyện đính hôn, anh sẽ không tới sao?

“Ừm...” Cô rũ mắt uống rượu, không trả lời.

Nhưng cô không trả lời trong mắt Tề Thiên Kiêu cũng giống như ngầm thừa nhận, lửa giận luôn kiềm nén rốt cuộc thiêu đốt hoàn toàn.

Anh đi về phía cô, thô bạo ôm cô.

“A!” Chén rượu trên tay rơi xuống, làm bắn thắm lông tơ mau trắng trên sàn, cô mất hứng nhú mày, “Tề Thiên Kiêu!”

Tầm thắm này cô vất vả lắm mới tìm được, cô rất thích mà!

Tề Thiên Kiêu dùng sức giữ chế trụ người cô, con mắt giận dữ nhìn thẳng cô, “Anh không cho phép, không có sự cho phép của anh, em không thể lấy ai hết!”

“Anh là ai hả?” An Bối Nhã trừng anh, không phép tắc nói: “Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Anh là gì của tôi chứ? Ngài Tề!”

“Anh...”

An Bối Nhã đẩy anh ra, nâng cằm, cao ngạo nhìn anh, “Anh sao nào? Giống như tên lưu manh vào nhà người ta, nói mấy lời chửi ra đau vào đau, quái gở, Tề tiên sinh, không phải anh rất khinh thường tôi sao? Không phải anh bảo tôi đừng yêu anh sao? Không phải anh bảo tôi là loại con gái thấp hèn dâng tới tận cửa sao?”

Cô lấy lời nói của anh từng cái từng cái trả lại cho anh.

Tề Thiên Kiêu không còn lời nao để nói, chỉ có thể lặng im.

“Tại sao không nói gì? Anh cam điếc à!” An Bối Nhã lại đắc lý bất nhiên hân.*

* (Tục ngữ ý chỉ việc trong tranh chấp chỉ cần có lý lẽ sẽ không nhường bộ.)

“Rất xin lỗi.” Anh đột nhiên mở miệng nói câu xin lỗi, con người đen nhìn cô thật sau, thanh am hơi khan, “Bối Nhã, rất xin lỗi.”

An Bối Nhã lại không tiếp nhận, cô cười lạnh với anh.

“Đừng nói rất xin lỗi với tôi, anh cho là nói xin lỗi sẽ có ích gì sao? Anh cho là nói xin lỗi có thể bù đắp tất cả sao? Anh cho là nói xin lỗi, có thể giảm bớt thương tổn của tôi sao? Anh cho là nói xin lỗi, đứa bé của tôi sẽ trở về sao?”

“Bối Nhã...”

“Đừng gọi tôi.” An Bối Nhã lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, “Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Cô xoay người đưa lưng về phía anh.

Tề Thiên Kiêu không bỏ đi, anh dang tay ôm lấy cô.

“Tề Thiên Kiêu!” Cô giãy dụa, lại không đẩy được tay anh ra, cô tức giận tới mức dùng chân đá anh, cắn anh, lại chỉ nhận được cái ôm càng dùng sức của anh.

“Thực xin lỗi, Bối Nhã, thực xin lỗi...” Anh không ngừng nói bên tai cô.

Cô không ngừng, chỉ là không ngừng giãy dụa, đá anh đánh anh cắn anh, cánh tay anh toàn là vết cắn do cô để lại, thâm tím rớm máu.

Ma anh, còn đang xin lỗi bên tai cô.

Cô chậm rãi dừng động tác, vừa mới kích động nên ngực cô phập phồng không ngừng, thở dốc không thôi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Tiếng thầm thì bên tai làm cô nhắm mắt lại, cắn cắn môi, cô xoay người, mở miệng cắn môi anh.

Môi mỏng bị cô cắn đến chảy máu, Tề Thiên Kiêu vẫn không phản kháng, chỉ trầm tĩnh nhìn cô, giống như một cậu bé phạm lỗi, muốn xin cô tha thứ.

Cô không nhìn anh, cúi đầu hướng gáy anh dùng sức cắn một cái.

Anh ôm cô, mặc cho cô cảm, ham răng cắn vào thịt, mặt anh không đổi sắc, cho dù cô cắn thật sự rất tàn nhẫn, hoàn toàn không nề nang gì.

Rất lâu sau đó, An Bối Nhã mới buông ra.

Cổ anh sớm bị cô cắn đến chảy máu, dấu răng lõm vào thật sâu.

“Tôi không cần anh nói xin lỗi.” Khuôn mặt cười oán hận, cô cúi đầu nói.

“Ừm!” Anh đáp nhẹ.

“Vì sao bây giờ mới tới tìm tôi?”

“Em bảo anh đừng tìm anh.” Giọng anh ẩn chứa chút uất ức. Cô bảo anh đừng tìm cô, anh đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Lời anh nói lại rước lấy một nhát cắn của cô.

“Anh lại nghe lời như vậy từ bao giờ thế?” Bảo anh đừng tìm anh liền thực sự không tìm, trước kia cô bảo anh yêu cô, sao anh lại không yêu cô nữa!

“Thực xin lỗi...” Nhận lỗi lại rước lấy nhát cắn tức giận của cô.

“Cũng bảo anh đừng giải thích mà!” Không phải nghe lời sao? Bây giờ lại không nghe lời rồi.

Tề Thiên Kiêu há mồm, lại yên lặng đem những lời muốn nói nuốt vào, anh biết cô cáu kỉnh với anh, không sao, anh để cô âm ỉ.

Chỉ cần cô chịu để ý đến anh, anh tùy cho cô cắn.

“Không phải lỗi của anh.” Một lát sau, An Bối Nhã rầu rĩ nói.

“Ừm!” Anh biết cô chỉ chuyện đùa bé, ánh mắt hiện lên ý dịu dàng.

Cô gái này, từ trước đến nay sẽ không sẵn sàng đổ lỗi cho anh.

“Năm năm, anh có nhớ tôi không?”

“Có!” Rất nhớ rất nhớ.

“Có làm chuyện xấu không?”

“Không có.” Năm năm nay một nửa phụ nữ anh cũng không dính.

“Trong nhà ổn không?”

“Có!” Anh chung sống với ba mẹ không tồi, tuy rằng ông cụ bất cứ lúc nào có cơ hội cũng lạnh lùng trao phúng, nhưng ông cũng lớn tuổi rồi, anh không so đo với ông.

“Anh chỉ biết có thôi à?” Cô không hai lòng đâm anh.

Anh nở nụ cười, “Bối Nhã, gả cho anh nhé?”

Cô ôm cổ anh, không nói lời nao, mà anh cũng không vội, liền ôm cô, lặng lẽ chờ đợi.

Rất lâu sau, cô mới cúi đầu nói bên tai anh “Được.”

Rồi ôm chặt anh – hoàng tử của cô.

12. Chương 12: Vĩ Thanh - Khúc Nhạc Cuối Cùng

Hoàng tử tự cao tự đại kia sống tại tòa lâu đài của mình, xung quanh là quốc vương ngoan cố, hoàng hậu kiêu ngạo, còn có công cả chúa xinh đẹp.

Mà cô, là một phù thủy xấu xa luôn dõi theo hoàng tử.

Cô yêu hoàng tử – tuy rằng hoàng tử kia cá tính tệ, miệng lưỡi cay nghiệt, hơn nữa chỉ biết trưng ra khuôn mặt như tảng băng.

Nhưng cô biết, hoàng tử rất đơn độc, cô luôn nhìn anh, cô hiểu sự côquạnh của anh.

Cô muốn anh sẽ không cô đơn nữa, cô muốn anh thuộc về cô.

Để có được anh, cô không tiếc gì hết.

Cô quyến rũ anh, dùng hết sức có thể mà quyến rũ anh. Cô khiến hoàng tử hứng thú, nhìn bộ dạng đã thích rồi còn giả bộ của hoàng tử, cô cười trộm sau lưng.

Cô giăng một cái lưới, anh là con mồi trong lưới của cô.

Cô muốn anh chú ý, muốn cho anh biết, không phải cô chỉ có anh. Cô như gần như xa, khiến anh không thể nắm bắt được cô.

Cô ôm vương tử, cố ý để cửa hé mở, để hoàng hậu cao ngạo thấy.

Cô không chịu nổi vương tử trốn tránh trong lớp vỏ của bản thân, tòalau dai yên lặng như như day cung kéo căng, cô tự động chặt đứt dây cung.

Cô muốn dồn ép anh, cô muốn anh không thể trốn tránh, cô muốn anh nghiêm túc nhìn cô –

Dù cho, phù thủy xấu xa cũng bị thương.

Liếm miệng vết thương, cô chờ đợi –

Chờ đợi, hoàng tử gõ cánh cửa nơi cô, chờ đợi, hoàng tử tự mình tìm đến, chờ đợi, tự anh lọt lưới.

Mà cô, buộc chặt dây, nhìn con mồi cuối cùng cũng bắt được – không thả.

Tề Thiên Kiêu lẳng lặng nhìn nhật kí trên tay, sắc mặt bình thản.

“Anh đang xem gì thế?”

An Bối Nhã đứng ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày nhìn anh.

Tề Thiên Kiêu ngẩng đầu— cô mặc ao cưới màu trắng, lộ ra bắp vè mảnh khảnh, dưới làn váy trắng ngắn bông bênh, la đôi chân xinh đẹp khiến đàn ông dừng bước.

Hôm nay là ngày bọn họ kết hôn.

Tề Thiên Kiêu buông nhật kí. Bản nhật kí này đột nhiên xuất hiện trên bàn anh, anh biết, là cô để đó, cô muốn cho anh biết, cô đã làm gì.

Sau đó, xem phản ứng của anh.

“Không có gì.” Anh đi về phía cô, ôm cô đầu của anh, nhìn ánh mắt bừng bình của cô, anh cười, từ từ cúi đầu.

“Nay! Cưng ơi, anh đã nói anh yêu em chưa nhỉ?”

“Chưa.” Hôm nay chưa ma.

“Đúng thế à?” Anh nói nhỏ, hôn lên cánh môi mềm mại, “Anh yêu em, phù thủy hư hỏng của anh.”

Hoàng tử không thuộc về công chúa, mà thuộc về cô – phù thủy củ anh.

13. Chương 13: Một Bí Mật Khác

Tề Thiên Kiêu mở cửa phòng, trời vừa hừng sáng, những tia nắng mai

chiếu vào từ cửa sổ sát đất, yên lặng khúc xạ từng mảng sáng tối trên sàn. Lọt vào tầm mắt tường niêm – giường đôi sạch sẽ gọn gàng, bàn trang điểm thanh nhã, tủ quần áo màu trắng, giá sách ngăn nắp, bên giá sách là bàn sách làm bằng gỗ thô, bên trên đặt một chiếc laptop, ống đựng bút, mấy quyển sách rất dày, một ít đồ vật nhỏ, còn có một khung ảnh.

Phòng thật sạch sẽ, có thể thấy luôn được quét tước đúng hạn, chỉ là khiến người ta có cảm giác trống rỗng, giống như không có người ở.

Bởi vì chủ nhân của gian phòng, đã ra đi tam năm rồi.

Anh đi vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi đến trước bàn học, cúi đầu nhìn khung ảnh trên bàn.

Cô gái trên khung ảnh nhìn thẳng vào anh, tóc ngắn mỏng manh, khuôn mặt thanh tú như cười như không, bên má phải có một lúm đồng tiền nho nhỏ, ánh mắt sáng ngời vì tươi cười mà cong cong.

Anh cũng nở một nụ cười, đưa tay đặt những đóa hoa bạch hợp trắng còn đọng sương trước khung ảnh, nghe nói, đây là loài hoa cô thích nhất.

“Nè! Cái này anh mới hái ở hoa viên đấy, có thích không?”

Anh cười hỏi, lấy nụ cười của cô gái trong khung ảnh làm câu trả lời, trong mắt anh là dịu dàng không chút giấu diếm, còn có nét nhớ nhung nhàn nhạt.

Ngồi vào ghế, anh mở ngăn kéo, lôi từ trong ngăn mật ra một quyển nhật kí thật dày, ngoại bì đã có chút cũ kỹ, trang giấy cũng ố vàng, có thể thấy được đã bị lật xem rất nhiều lần, nhưng được giữ gìn rất tốt.

Bản nhật kí này, là khi anh sắp xếp di vật của cô, không chú ý mà phá thien.

Anh vuốt nhật kí, nghĩ tới chủ nhân của nó.

Hôm nay, là ngày giỗ của cô.

Người kia, lại đi như vậy, dùng phương thức ngoài ý muốn như thế, radi.

Anh chưa từng nghĩ rằng cô sẽ ra đi như thế, anh nghĩ rằng, họ sẽ đối chọi gay gắt cả đời, tuy rằng, anh luôn nói với cô, hy vọng cô biến mất vĩnh viễn.

Nhưng không nghĩ tới cô thực sự tan biến, ngay trước hôn lễ của anh không bao lâu.

May bay rơi, tìm không thấy chút hài cốt, vào lễ tang, chỉ có thể dùng quần áo của cô khi còn sống thay thế.

Ngày hạ táng cô, bầu trời u tối, mưa phùn rơi xuống, anh đứng trong đám người, nhìn cha đau đớn, nhìn bạn tốt khổ sở, còn có bạn bè cô, cấp dưới của cô, tất cả đều thương cảm vì sự ra đi của cô, chỉ có anh, nửa giọt nước mắt cũng không chảy.

Khi đó, anh vẫn không tin, cô cứ ra đi như vậy.

Người phụ nữ kia, anh nghĩ bất cứ chuyện gì cũng không thể đả kích cô, không thể khiến cô biến mất trước mặt anh, nhưng anh không nghĩ tới... Cô lại lấy phương thức đột ngột thế, rời khỏi mọi người.

Khi anh biết được tin cô rơi may bay, trong lòng anh chẳng có chút vui mừng, ngoại trừ khiếp sợ, trong lòng còn có loại cảm giác không nói nên lời.

Kỳ thật, anh vẫn hiểu cô vô tội —— kể cả là sự bất hòa giữa cha và mẹ, hay cha vẫn luôn đối xử lạnh lùng nghiêm khắc với anh.

Nhưng anh lại trút hết hận thù lên người cô, ích kỉ mà vui vẻ, đối đãi với cô, chưa từng có chút hòa nhã nào.

Biết cô ra đi, anh mới giật mình tỉnh ngộ, anh thật hà khắc với cô.

Chỉ là, cũng muộn rồi.

Cụp mắt xuống, anh mở nhật kí ra, lật từng tờ từng tờ, cẩn thận nhìn mỗi câu mỗi chữ bên trong — cho dù anh đã sớm ghi tạc trong đầu, không cần nhìn, cũng có thể thuộc lòng tuôn ra.

Nhật kí không viết hàng ngày, có lúc thậm chí mấy tháng mới viết một trang, vô cùng tùy hứng, tựa như chủ nhân của nó vậy.

Cuối cùng, ánh mắt anh, dừng ở dòng chữ cuối cùng của nhật kí —

Tề Thiên Kiều, em yêu anh.

Anh nhớ rõ, trước kia khi anh nhìn thấy câu này, trong lòng rung động.

Anh chưa hề nghĩ rằng, cô sẽ yêu thương anh, dù sao anh chưa đối tốt với cô bao giờ, khi hai người chạm mặt, luôn khắc khẩu, chưa từng hảo hảo ngồi xuống trò chuyện với nhau.

Anh nghĩ cũng như thái độ căm hận của anh với cô, cô nhất định cũng rất chán ghét anh, bởi cô luôn dùng thái độ cao ngạo đối diện với anh, mỗi khi hai người giằng co, cô cũng sẽ không lép vế, thái độ thậm chí còn kiêu căng hơn cả anh, nhanh mồm nhanh miệng, khiến anh mỗi lần đều tức giận đến nghiến răng.

Thật là kì quái, rõ ràng đã tam năm rồi, nhưng anh vẫn nhớ rành rành bộ dạng ngang ngược của cô, khi đối mặt với anh, cô luôn vênh cái cằm nhỏ, không phục mà giằng co cùng anh.

Bây giờ ngẫm lại, cô như vậy, thật đáng yêu.

Anh nhìn cô đang mỉm cười trong ảnh. từ từ vươn tay, đầu ngón tay mơn trớn nụ cười kia, mơn trớn ánh mắt nhìn anh chăm chú kia, thật lâu, thật lâu...

Thật ra, anh cũng không ghét cô như vậy, anh nhớ rõ bộ dáng tự tin của cô, đối mặt với bất cứ chuyện gì, cô luôn mỉm cười ung dung, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thấy người nào chói mắt như cô.

Tuy rằng miệng luôn nói ghét cô, nhưng kỳ thật trong lòng anh lại tán thưởng cô, chính là anh khi đó, chưa bao giờ thừa nhận điều này.

Nếu, lúc trước anh có thể bỏ xuống thành kiến trong lòng. Kết cục có giống như vậy không?

Cho dù không phải người yêu, anh và cô cũng có thể trở thành bạn tốt, anh em tốt, mà không giống như bây giờ, trong lòng lại có chút tiếc nuối.

Nhìn nụ cười của cô, ánh mắt anh không khỏi mịt mờ, cho đến khi giọng nói mềm mại ở cửa vang lên —

“Daddy”

Một cô nhóc dụi dụi mắt, mặc áo ngủ hồng nhạt, ôm thỏ nhung bảo bối, cắn ngón tay, đứng ở cửa nhìn anh.

“Nè! Cục cưng, sao con dậy sớm vậy?” Nhìn bé gái năm tuổi, Tề Thiên Kiều đứng dậy, đi tới cửa ôm lấy bé.

Cô bé có mái tóc đen, mắt đen, ngũ quan do mau lai nên khá sâu, xinh đẹp như búp bê, bé cười dễ thương với daddy yêu quý nhất, ma lúm đồng tiền bên phải mờ mờ hiện lên, phong vận tươi cười lại có vài phần tương tự với cô gái trong ảnh.

Nhìn nụ cười của cô bé, thần sắc Tề Thiên Kiều không khỏi hoảng hốt.

Anh còn nhớ khi bé con mở to mắt cười, ề ề cười với anh, nhìn nụ cười của con gái, anh bất ngờ sửng sốt — quá giống.

Ngay cả cha cũng kinh ngạc, sầu não mà hốc mắt đỏ lên, mà mẹ cũng kích động cầm tay cha — sau khi cô ra đi, mẹ như cũng thông suốt gì đó. Chủ động hòa hảo với cha, cảm tình hai người dần phục hồi, quan hệ giữa anh và cha cũng không căng thẳng như qua khứ nữa, hiện giờ thậm chí còn có thể bình thản nói với nhau mấy câu.

Nếu cô còn ở đây, nhìn thấy tình cảnh này, hẳn là sẽ rất vui mừng đi!

“Daddy” Thấy daddy ngẩn người, bé gái mắt húng kéo tay Tề Thiên Kiều, muốn daddy để ý tới bé.

“Daddy, Bối Nhã đói bụng.” Bé ôm lấy chú thỏ bảo bối trong ngực, một đôi mắt đen xinh đẹp nhìn daddy, “Tiểu thỏ thỏ cũng đói bụng.”

Tề Thiên Kiêu hoàn hồn, cười yêu thương với bé con, “Bối Nhã đóibụng à? Daddy pha sữa cho Bối Nhã uống được không?”

Bối Nhã, la khi bé con sinh ra, anh vì cô đặt tên, là hồi ức, cũng là một kỉ niệm. Anh hi vọng bé gái cực cưng của mình có thể giống cô —— thông minh tự tin, chói mắt như anh mặt trời.

Khi cha nghe anh gọi tên, cũng vỗ vỗ vai anh, sau đó dứt khoát gọi bé, “Bối Nhã, Tiểu Bối Nhã, con cũng biết tên con giống tên cô của con, con lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp, vĩ đại như cô con vậy”

Nghe lời nói của cha, anh và vợ đứng bên cạnh nhìn nhau mỉm cười. “Dạ.” Tiểu Bối Nhã gật đầu vui vẻ mà cười híp mắt, lúm đồng tiền bên má phải ngọt ngào.

Tề Thiên Kiêu cũng cười, ôm cô bé, anh xoay người, cầm tay nắm cửa, ánh mặt trời chiếu lên khung ảnh, anh không nhìn thấy nụ cười của cô. Nhưng mà...

Cúi đầu, anh nhìn nụ cười của bé gái.

“Daddy?” Tiểu Bối Nhã chớp mắt, kéo tay áo anh, “Nhanh lên thôi! Bối Nhã đói!”

“Được.” Anh đóng cửa lại, bồng bé con thân yêu nhất đi về phía phòng bếp.

Trong phòng, làn gió hiu hiu thổi, làm rèm cửa tung bay, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, hoa bách hợp trên bàn sách tỏa ra mùi hương thoang thoảng trong gió.

Mà cô gái trong ảnh cười nhẹ, phẳng phất như mang theo hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-doc-quyen>